

ДІЛО

виходить щодня вранці.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 223-41
Телефон Друкарні 229-28
Адреса для телегр.: Діло Львів
Кошто: П. К. О. Лявіс 504.050.
Банку Чеських Лівон
Прага „Піло“.
Рукописи не повертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з юанкою) . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно 15.00 „
Піврічно 30.00 „
Річно 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
НИЖНЮ Б-НИ „ДІЛО“ В ОБСМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Совітський протест у справі Бутенка.

ТАСС повідомляє: У зв'язку зі загальною справою шарже д'аффер ССРСР в Букарешті Бутенка, який пропав без вісти, московський уряд наказав своєму посольству в Букарешті

зложити енергійний протест у румунському міністерстві закордонних справ. Москва домагається негайного слідства і суворої кари для винуватця.

Новий німецький уряд.

Після недавньої реконструкції до німецького кабінету, крім канцлера Гітлера, належить 21 міністрів: пруський прем'єр і міністр летунства — польовий маршал Герінг, заступник канцлера — мін. Гес, Голова тайної кабін. ради — мін. фон Нойрат, мін. закордонних справ — Гейнріх Ріббентроп, мін. пропаганди — д-р Геббельс, секретар тайної кабін. ради — мін. Ляммерс, шеф начальника командування армії — ген. Кейтель, гол. вождь сухопутної армії — фон Браун, вождь моринарки — адмірал Редер, мін. внутрішніх справ — Фрік, міністр господарки — Функ, мін. скарбу — гр. Шверін фон Кросіг, мін. привателності — Гіртнер, мін. виховання — Руст, мін. церковних справ

— Керль, мін. праці — Зельдте, мін. пошт і телеграфів — Ойгенорге, мін. сполучи — Горн-милер, мін. прохарчування і харборобства — Даре, мін. Франк, мін. Шахт та мін. Майснер, як шеф канцелярії держави.

9-ох міністрів творить „тайну кабінетну раду“, якої предсідником є б. мін. закордонних справ Нойрат.

БУНТИ В ГАРНИЗОНАХ?

У пресі появилися непотверджені вістки, що невдоволення змінами у військовій верхівці довело до бунту у кількох військових гарнізонах, м. ін. в Аленштайн та в Штольці (Східна Прусія).

На домагання Англії яло ці забрали десант із Вейгавай.

Рейтер довідується з міродатних джерел, що з початком цього тижня японська моринарка зробила десант у Бритійській пристані Вейгавай (на північному побережжі Шантунської провінції) та недалеко острова Ліангунтао, що в ялі є місцем постою британської флотії.

Бритійська влада запротестувала, японці негайно забрали десант та зобов'язалися не робити ніколи десантів у Вейгавай.

Бритійських інтересів у Вейгавай беруть дві кораблі: крім того вислано туди з Гонконгу ще один кружляк.

Епільог конфлікту у справі югославянського конкордату.

Югославянський уряд проголосив амністію для всіх покараних за участь у демонстраціях проти конкордату. Рівночасно найвища консисторія югославянської православної церкви звільнила від посади всіх міністрів та послів, що голосували за конкордатом.

СКИДАЮТЬ ВИНУ НА ХОРВРАТІВ.

Агас подає з Риму: У ватиканських колах з

великою увагою слідкують за розвитком подій в Югославії „Авеніре д'Італія“ повідомляє з Бїлгороду, що уряд мусів занехати здійснення постанов конкордату з 25. лютого 1935 р. Відповідальність за те спадє „Авеніре д'Італія“ у першу чергу на становище хорватів. Цим способом дійшло до пресиденсу, який може мати поважні наслідки для розвитку католицькому в Югославії.

Повна перемога національних військ під Теруелем.

Велика офензива національних військ на півдні Альфамбрі покінчилася. Національні війська відбили червоних, які на фронті широким на 50 кл. натискали на сполучу між Сарагоссою та Теруелем і зближались були до неї подіями навіть на 1.000 метрів. Після

якщо недавній перемог національні війська відсунули ворога від тої лінії на 20—40 км., у суваючи зовсім небезпеку для комунації.

Що перемогу досягнули національні війська не заважаючи на те, що на теруельському відтинку червоні посередили найбільш частини.

Чи Ульстер прилучиться до ірландської держави?

Виследи голосування у справі приєднання Ульстеру до ірландської держави ще не відомі, швидко шні рано почали обираювати го-

лоти. Загально припускають, що більшість голосів є проти об'єднання.

Нові кредити на французьку моринарку і летунство.

Французькі міністерства моринарки й летунства опрацьовують план дооборонення, на який вже йн. Ділячі зажадали від парламенту 10 мільярдів франків додаткових кредитів; для самої моринарки передбачено, як твердять, навіть 10 мільярдів позачайних на б. дт.

Ділячі стверджують у заяві, що дотепер він не подав ніяких цифер щодо висоти нових кредитів для моринарки і летунства.

Порданська шепарка має бути доходом для Ріаной Школи. Лідя. Сиретська 48.

Вечір народньої ноші

3. березня

в салі Театру Ріжнородностей

ПРИГОТОВЛЯЄ СТРОЇ
З РІЖНИХ ОКОЛИЦЬ

Ген. Желіговський і Митроп. Шептицький.

Львів, 10. лютого 1938.

На соймовому терені недавніх днів дві особи стали предметом загальної уваги — два понад-сіндесетлітні ровесники з віддалених далеко від себе двох кінців сучасної польської держави, люди, що репрезентують два віроісповідання, два народи, дві культури, два різні звичаї і два різні світогляди. Подібні вони хіба у тому, що оба стоять високо понад сірою буденщиною і що оба у своєму громадянстві і на сторінках історії свого народу мають вже своє незатерте місце ім'я. Виховалися оба серед зористих вітчимих середовищ, хоч на основному підлозі тої самої польської культури і традицій, перейшли шкільний життєвий шлях, щоб виконувати відмінні завдання у двох історичних осередках колишніх двох самостійних держав, що вже і в давнину і тепер наїшлись у межах польської держави. Тимк особами — генерал Лукієв Желіговський і митрополит Андрей Шептицький, осередками їхньої діяльності — Вільно, колишній столиця литовсько-руської держави і Львів, колишній столиця останньої незалежної галицько-володимирської держави.

Очевидно, є між ними і великі різниці, не тільки у тому, що перший більшу частину свого життя перебув у військовому однострою та другий у скромній черній монашій рясі, але головню у засади їх діяльності у значній та питомій вазі для своїх осередків і свого народу. Засади діяльності ген. Желіговського — Вільно і Виленщина та тамтешнє польське громадянство, круг праці митрополита Шептицького худі більший, ширший і глибший, охоплює не лише сх. воєвідства як терен його безпосередньої церковно-релігійної діяльності але у ділянці культури і мистецтва та загальної духовної організації українських національних сил чи пай духовної національної єдності — всі землі, де живуть українці. І оба мужі великої особистої громадянської відваги, зцішались заслужено небуденною пошаною та авторитетом у своїх і повагою у чужих.

Здавалось би, що людська злоба, хоч як вона часто піднема, омине тих обох заслужених для сучасності й історії мужів, що з огляду на свій вік діяються вже у засвіті. А проте сталося інакше і то на терені найменш відповіданому до вини такої злоби. Зрозумілою булаб демонстрація чи напасть невідповідальної вуличної юрби, підбехтаной і кермованої скритими режисерами дезагогами, що для власної користі або для хвилевих успіхів свого гуртка допускаються некультурних випадів.

Парламентарна арена у різних державах бачила неодио, що било у розріз з куртуазною товариською лемією, а то й із основними поняттями культури. Були такі випадки, хоч справді дуже рідкісні, навіть в найбільш похитанському англійському парламенті з оска-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-28
Адреса для телегр.: Діло Львів
Комто: П. К. О. Львів 504-060.
Банку Чеського Легіону.
Прага „Діло“.
Рукописи не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою) 3.00 зол.
Чвертьрічно 15.00 „
Піврічно 30.00 „
Річно 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 дол. у че.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 1.50 зол. п.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ 5-НИ „ДІЛО“ В ОБЄМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Совітський протест у справі Бутенка.

ТАСС повідомляє: У зв'язку зі загадковою справою шарже д'аффер ССРР в Букарешті Бутенка, який пропав без вісти, московський уряд наказав своєму посольству в Букарешті

зложити енергійний протест у румунському міністерстві закордонних справ. Москва домагається негайного слідства і суворої кари для винуватців.

Новий німецький уряд.

Після недавньої реконструкції до німецького кабінету, крім канцлера Гітлера, належить 22 міністрів: пруський прем'єр і міністр лєтунства — полєвий маршал Герінг, заступник канцлера — мін. Гес, голова тайної кабін. ради — мін. фон Нойрат, мін. закордонних справ — фон Ріббентроп, мін. пропаганди — д-р Геббельс, секретар тайної кабін. ради — мін. Ляммерс, шеф начального командування армії — ген. Кейтель, гол. вожд сухопутної армії — фон Бравчич, вожд моринарки — адмірал Рейтер, мін. внутрішніх справ — Фрік, міністр господарки — Функ, мін. скарбу — гр. Шверін фон Кросіг, мін. справедливости — Гіртнер, мін. виховання — Руст, мін. церковних справ

— Керль, мін. праці — Зельдте, мін. пошт і телеграфів — Онезорге, мін. сполуки — Горпмлер, мін. прохарчування і хліборобства — Даре, мін. Франк, мін. Шахт та мін. Майснер, як шеф канцелярії держави.

9-ох міністрів творить „тайну кабінетну раду“, якої предсідником є б. мін. закордонних справ Нойрат.

БУНТИ В ГАРНИЗОНАХ?

У пресі появилися непотверджені вістки, що невдоволення змінами у військовій верхівці довело до бунту у кількох військових гарнізонах, м. ін. в Аленштайні та в Штольці (Східна Прусія).

На домагання Англії япо. ц. забрали десант із Вейгавей.

Райтер довідується з міродатних джерел, що з початком цього тижня японська моринарка зробила десант у британській пристані Вейгавей (на північному побережжі шантунської провінції) та недалеко острова Люкунтао, що в літі є місцем постою британської флотії.

Бритійська влада запротестувала, японці негайно забрали десант та зобов'язалися не робити ніколи десантів у Вейгавей.

Бритійських інтересів у Вейгавей бережуть два кораблі; крім того вислано туди з Гонконгу ще один кружляк.

Епільог конфлікту у справі югославянського конкордату.

Югославянський уряд проголосив амністію для всіх покараних за участь у демонстраціях проти конкордату, Римночасно, найвища консисторія югославянської православної церкви зняла тискомунку з міністрів та послів, що голосували за конкордатом.

великою увагою сліdkують за розвитком подій в Югославії „Авеніре д'Італія“ повідомляє з Білгороду, що уряд мусів занехати здійснення постанов конкордату з 25. липня 1935. р. Відповідальність за те скидає „Авеніре д'Італія“ у першу чергу на становище хорватів. Цим способом дійшло до прецеденсу, який може мати поважні наслідки для розвитку католицизму в Югославії.

СКИДАЮТЬ ВИНУ НА ХОРВРАТІВ.

Авас подає з Риму: У ватиканських колах з

Повна перемога національних військ під Теруелем.

Велика офензива національних військ на півдні Альфамбри покінчилася. Національні війська відбили червоних, які на фронті широкотому на 50 кл. натискали на сполуку між Сарагосою та Теруелем і зближались були до неї подекуди навіть на 1.000 метрів. Після

низки недавніх перемог національні війська відсунули ворога від тої лінії на 20—40 км., усуваючи зовсім небезпеку для комунікацій. Цю перемогу осягнули національні війська не зважаючи на те, що на теруельському відтинку червоні зосередили найкращі частини.

Чи Ульєтер прилучиться до ірландської держави?

Висади голосування у справі приєднання Ульєтеру до ірландської держави ще не відомі, шойно нині рано почали обраховувати го-

лоси. Загалом припускають, що більшість голосів є проти об'єднання.

Нові кредити на французьку моринарку і летунство.

Французькі міністерства моринарки й летунства опрацьовують план дозброєння, на основі яких мін. Даладє зажадав від парламенту шістдесят мільонів додаткових кредитів; для самої моринарки передбачено, як твердять експерти 10 мільонів позикоземних на 6 лєт.

Даладє ствердив у заяві, що дотепер він не подав ніяких цифер щодо висоти нових кредитів для моринарки і летунства.

Йорданська шеарівка має бути доходом для Рівної Школи. Львів. Сикетська 46.

Вечір народньої ноші

3. березня

в салі Театру Ріжнородностей

ПРИГОТОВЛЯЙТЕ СТРОЇ
З РІЖНИХ ОКОЛИЦЬ!

Ген. Желіговський
і Митроп. Шептицький.

Львів, 10. лютого 1938.

На соймовому терені недавніх днів дві особи стали предметом загальної уваги — два понадсімдесятилітні ровесники з віддалених далеко від себе двох кінців сучасної польської держави, люди, що репрезентують два віроісповідання, два народи, дві культури, два різні зв'язання і два різні світогляди. Подібні вони хіба у тому, що оба стоять високо понад сірою буденщиною і що оба у своєму громадянстві і на сторінках історії свого народу мають вже своє незатерте питеме ім'я. Виховалися оба серед зовсім відрізнених середовищ, хоч на основному підложі тої самої польської культури і традицій, перейшли інакший життєвий шлях, щоб виконувати відмінені завдання у двох історичних осередках колишніх двох самостійних держав, що вже і в давнину і тепер наїшлися у межах польської держави. Тими особами — генерал Лукія Желіговський і митрополит Андрей Шептицький, осередками їхньої діяльності — Вільно, колиш. столиця литовсько-руської держави і Львів, колиш. столиця останньої незалежної галицько-волинської держави.

Очевидно, є між ними і великі різниці, не тільки у тому, що перший більшу частину свого життя перебував у військовому однострою та другий у скромній чорній монашій рясі, але головню у засязі їх діяльності у значиній та питомій вазі для своїх осередків і свого народу. Засяг діяльності ген. Желіговського скромний — Вільно і Виленщина та тамошні польське громадянство, круг праці митрополита Шептицького куди більший, ширший і глибший, охоплює не лише сх. воевідства як терен його безпосередньої церковно-релігійної діяльності але у ділянці культури і мистецтва та загальної духовної організації українських національних сил чи пак духовної національної єдності — всі землі, де живуть українці. І оба мужі великої особистої громадянської відваги, втішались заслужено небуденною пошаною та авторитетом у своїх і повагою у чужих.

Здавалось би, що людська злоба, хоч як вона часто нікчемна, омине тих обох заслужених для сучасності й історії мужів, що з огляду на свій вік діяльність вже у засвіті. А проте сталося інакше і то на терені найменш відповідному до вияву такої злоби. Зрозуміло булоб демонстрація чи йнапаст невідповідальної вулицної юрби, підбехтаной і кермованой скритими режисерами демагогами, що для власної користи або для хвилевих успіхів свого гуртка допускаються некультурних випадків.

Парламентарна арена у різних державах бачила неодио, що йшло у розріз з куртуазною товариською чемністю, а то й із основними поняттями культури. Були такі випадки, хоч виправді дуже анімкові, навіть в найбільш авторитетному англійському парламенті з ося-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Ковто: П. К. О. Львів 504.000.
Банку Чеських Лівон.
Прага „Діло“.
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою) 3.00 зол.
Чвертьрічно 13.00 „
Піврічно 30.00 „
Річно 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. у ЧЕ.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ 6-НИ „ДІЛО“ В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Совітський протест у справі Бутенка.

ТАСС повідомляє: У зв'язку зі заагальною справою шарже д'аффер ССРСР в Букарешті Бутенка, який пропав без вісти, московський уряд наказав своєму посольству в Букарешті

зложити енергійний протест у румунському міністерстві закордонних справ. Москва домагається негайного слідства і суворої кари для винуватців.

Новий німецький уряд.

Після недавньої реконструкції до німецького кабінету, крім канцлера Гітлера, належить 21 міністрів: пруський прем'єр і міністр летунства — польовий маршал Герінг, заступник канцлера — мін. Гесс, голова тайної кабін. ради — мін. фон Нойрат, мін. закордонних справ — мін. Ріббентроп, мін. пропаганди — д-р Геббельс, секретар тайної кабін. ради — мін. Ляммерт, шеф начальника командування армії — ген. Кейтель, гол. вожд сухопутної армії — фон Бравчич, вожд моринарки — адмірал Редер, мін. внутрішніх справ — Фрік, міністр господарства — Функ, мін. скарбу — гр. Шверін фон Кросіг, мін. справедливості — Гіртнер, мін. виховання — Руст, мін. церковних справ

— Керль, мін. праці — Зельдте, мін. пошт і телеграфів — Онезорге, мін. сполуки — Горпмілер, мін. прохарчування і хліборобства — Даре, мін. Франк, мін. Шахт та мін. Майсснер, як шеф канцелярії держави.

9-ох міністрів творить „тайну кабінетну раду“, якої предсідником є б. мін. закордонних справ Нойрат.

БУНТИ В ГАРНИЗОНАХ?

У пресі появилися непотверджені вістки, що невдоволення змінами у військовій верхівці довело до бунту у кількох військових гарнізонах, м. ін. в Аденштайні та в Штольці (Східна Прусія).

На домагання Англії япоці забрали десант із Вейгавей.

Райтер довідується з міродатних джерел, що з початком цього тижня японська моринарка зробила десант у британській пристані Вейгавей (на північному побережжі шантунської провінції) та недалеко острова Люкунтао, що в дні є місцем постою британської флотії.

Британська влада запротестувала, японці негайно забрали десант та зобов'язалися не робити ніколи десантів у Вейгавей.

Британських інтересів у Вейгавей бережуть два кораблі; крім того вислано туди з Гонконгу ще один кружляк.

Епільог конфлікту у справі югославянського конкордату.

Югославянський уряд проголосив амністією всіх покараних за участь у демонстраціях проти конкордату. Рівночасно найвища конституційна югославянської православної церкви зняла тискунку з міністрів та послів, що голосували за конкордатом.

СКИДАЮТЬ ВИНУ НА ХОРВРАТІВ.

Авас подає з Риму: У ватиканських колах з

недислою увагою слідкують за розвитком подій в Югославії „Авеніре д'Італія“ повідомляє з Білгороду, що уряд мусів занехати здійснення постанов конкордату з 25. липня 1935. р. Відповідальність за те скидає „Авеніре д'Італія“ у першу чергу на становище хорватів. Цим способом дійшло до прецеденту, який може мати поважні наслідки для розвитку католицизму в Югославії.

Повна перемога національних військ під Теруелем.

Велика офензива національних військ на півдні Альфамбри покінчилася. Національні війська відбили червоних, які на фронті широким на 50 кл. натискали на сполуку між Сарагоссою та Теруелем і зближались були до неї подекуди навіть на 1.000 метрів. Після

низки недавніх перемог національні війська відсунули ворога від тої лінії на 20—40 км., усуваючи зовсім небезпеку для комунікацій.

Цю перемогу осягнули національні війська не зважаючи на те, що на теруельському відтинку червоні зосередили найбільші частини.

Чи Ульстер прилучиться до ірландської держави?

Виследи голосування у справі приєднання Ульстеру до ірландської держави ще не відомі, щойно нині рано почали обраховувати го-

лоси. Загально припускають, що більшість голосів є проти об'єднання.

Нові кредити на французьку моринарку і летунство.

Французькі міністерства моринарки й летунства опрацюють план доброселення, на основі яких мін. Даладіє зажадав від парламенту шістдесят мільйонів додаткових кредитів; для самої моринарки передбачено, як твердять, шістдесят 10 мільйонів позичених на 6 лт.

Даладіє стверджує у заяві, що дотепер він не подав ніяких цифер щодо висоти нових кредитів для моринарки і летунства.

Йорданська щедрівка має бути доходом для Рівної Школи. Львів. Сикетська 46.

Вечір народньої ноші

3. березня

в салі Театру Ріжнородностей

ПРИГОТОВЛЯЄ СТРОЇ
З РІЖНИХ ОКОЛИЦЬ

Ген. Желіговський
і Митроп. Шептицький.

Львів, 10. лютого 1938.

На соймовому терені недавніх днів дві особи стали предметом загальної уваги — два понадсімдесятилітні ровесники з віддалених далеко від себе двох кінців сучасної польської держави, люди, що репрезентують два віроісповідання, два народи, дві культури, два ріжні зв'язки і два ріжні світогляди. Подібні вони хіба у тому, що оба стоять високо понад сірою буденщиною і що оба у своєму громадянстві і на сторінках історії свого народу мають вже своє незатерте питомиє ім'я. Виховалися оба серед зовсім відмінних середовищ, хоч на основному підлозі тої самої польської культури і традиції, перейшли інший життєвий шлях, щоб виконувати відмінне завдання у двох історичних осередках колишніх двох самостійних держав, що вже і в давнину і тепер наїшлися у межах польської держави. Тими особами — генерал Лукіян Желіговський і митрополит Андрей Шептицький, осередками їхньої діяльності — Вильно, колиш. столиця литовсько-руської держави і Львів, колиш. столиця останньої незалежної галицько-володимирської держави.

Очевидно, є між ними і великі ріжниці, не тільки у тому, що перший більшу частину свого життя перебував у військовому однострою та другий у скромній чорній монашій расі, але головню у засади їх діяльності у значинні та питомій вазі для своїх осередків і свого народу. Засаг діяльності ген. Желіговського скромний — Вильно і Виленщина та тамошнє польське громадянство, круг праці митрополита Шептицького куди більший, ширший і глибокий, охоплює не лише сх. воєводства як терен його безпосередньої церковно-релігійної діяльності але у діяльні культурі і мистецтва та загальної духовної організації українських національних сил чи пак духової національної єдності — всі землі, де живуть українці. І оба мужі великої особистої громадянської відваги, втішались заслужено небуденною пошаною та авторитетом у своїх і повагою у чужих.

Здавалось би, що людська злоба, хоч як вона часто нікчемна, омине тих обох заслужених для сучасності й історії мужів, що з огляду на свій вік дивляться вже у засвіти. А проте сталося інакше і то на терені найменш відповідному до вияву такої злоби. Зрозуміло, булаб демонстрація чи йнакше невідповідальної вуличної юрби, підбехтаної і кермованої скритими режисерами демагогами, що для азасної користи або для хвилевих успіхів свого гуртка допускаються некультурних випадів.

Парламентарна арена у ріжних державах бачила неодноразово, що йшло у розріз з куртуазною товариською чемністю, а то й із основними поняттями культури. Були такі випадки, хоч апраді дуже вишкочі, навіть в найбільш двохтійському англійському парламенті з осра-

євими традиціями військовими зачинами. Польський парламент тих традицій ніколи не мав і якщо не незвичайно загострений регуляції парламента, то навіть частіше-густо нитавував би він різні інші зборища, а не парламент. А саме і тут назавжди зберігався у виступах можливості граничної прихильності, позбавляючи супроти авторитетних осіб, що не були членами парламенту і самі особисто не могли себе боронити. Тут основна різниця між положеннями посла ген. Желіговського і митроп. Шептицького, що не є послом.

І ще одно. Виступ частини польських послів проти ген. Желіговського в демонстраційній постанові виключно йому недовіря, як голові союзової військової комісії, мав своє джерело в його діяльності як посла на парламентарній армії. Сталося це за його промову на пленумі союму в часі генеральної дискусії над бюджетом на прелімінарний 2. грудня м. р. У цій промові ген. Желіговський заявив, що підпорядкування прем'єра уряду генеральному інспекторові збройних сил — до якого зрештою ген. Желіговський має пошту пошану — у часі миру не є передбачене обов'язковою квітневою конституцією і що тому обійняти прем'єра Складковського в цій справі не можна вважати конституційним актом.

Інцидент — як відомо — полагодив на засіданні союму 1. м. м. маршал Цар заявив, що він як голова союму стоїть на становищі незалежності послів за їх виступи на соймовій трибуні. Про це політично різке конституційне, яке постановляло, що посол за свою промову у соймі відповідає тільки перед соймом і кожен таку справу витягує з союму на іншому, не соймовому терені, то це стріляло, би з найбільш рішучою реакцією з його сторони. Справу поклали внутрі, між соймовими стінами, прийнявши до відома резигнації ген. Желіговського і його симпатиків з членства соймової військової комісії. Отже тут була виключно політична демонстрація за сучасно політичний виступ на соймовій арені і в межах соймового регулятиву. Ніяких особистих нападів, а тим більше чорних інсинуацій під його адресу за його громадську діяльність не мігавшася кинути на нього ніхто з його особистих противників. Ген. Желіговського ж людини не обидяли тоді тріскою.

Із цього поступив д-р Броніслав Войцеховський, посол з виборчої округи Стрий-Жидачів-Біжова, колишній легіоновий старшина й один з всіх польської **східно-галицької** політики та найметкіших діячів знаного нині у нас добре і

Секретаріату Порозуміння Польських Суспільних Організацій. Безпосередньо політичною метою виступу пос. Войцеховського, що у своїх виступах та інсинуаціях під адресою митроп. Шептицького перейшов усе, що досі писано у підпорядкованій шпекольській пресі, був намір сутерувати владі, що треба віддати греко-католицизму Церкву в Польщі під невідкладне володіння держави. Йому, певитно, не на руку конкордат з 1925 р., який і так нерівномірно трактує два віросповідання та право їх експансії і тому раб би його випустити, або змінити так, щоб греко-католицизм, Церква втратила в Польщі і так сильно обмежену своєю самоцінністю та стала знаряддям в руках державної політичної адміністрації. Даліші етапи для нас були вже відомі.

Накільки й інсинуації супроти особи та діяльності митроп. Шептицького кожному незасвідченному самі падають в очі, навіть тим, що страшенно мало визнаються в історичних і сучасних польсько-українських відносинах. А якщо тут чейже про особу, що у теперішній історії цілої католицької Церкви має вже не тільки своє велике ім'я і про високого католицького єрарха, що як царський везиш, роками терпів за справи католицької Церкви. Це ж окружило його німбом, що його визнають навіть православні, тільки не католики того типу, як пос. Войцеховський, і з уст православного посла Сириньника з Волині впали слова оборони особи й авторитету митроп. Шептицького. Однудушню і завадно мовчали тільки польські посли, що так радо журують свій католицизм.

Мовчання ген. і представників уряду.

Чи ці мовчання були вивим апробати чи може — свідомості, що ставалася неприємна історія, якою не лише хвалитися? Чи може дійсно була полки, які почували себе незручно, коли слухали тих нахабних слів посла? Чи може всі вони падали в душі й подиналися «візвату» того діяча?

Особисті напасти, а тим менше клевет і інсинуації, на ген. Желіговського не було і ніхто й не повинен би в соймі говорити проти нього у формі й у змісті, як це зробив пос. Войцеховський супроти особи, що серед українців в Польщі без огляду на віросповідання стоїть своїм значінням і авторитетом на самих вершинах.

І в цьому найбільша різниця між положенням ген. Любіна Желіговського і митрополита Андрея Шептицького, різниця, про яку згадав і майбутній історик сучасної доби Польщі.

Д-р Степан Баран.

РУМУНСЬКО-СОВІТСЬКІ ВЗАЄМИНИ.

(Від нашого кореспондента)

Букарешт, у лютому 1938.

Майже два десятиліття тягнулася провізирія у цих міждержавних аносинах.

Румунські уряди не привизували ніяких зносин із Радянським Союзом, бо він не визнавав «окупації Бессарабії». Єдина стигність дісторичних судів підказала в тому, що обидві великі лише переговори поліційного характеру. Звичайно йшла мова про перестрілки границерів, видачу утікачів із України та комуністичних агентів із Бессарабії, унормовання риболовства на Дністровім лимані.

В ту пору, не зважаючи на Світі рішення на захист військовою інтервенцією (хоч заповіджували її в себе дома), бо на це не дозволяло їх внутрішнє становище та постійні тертя на Далекому Сході. Всю Комінтерн не зрісся обійняти «охорони молдавських товаришів із чужої окупації». Тимчасові крихітні гаслами орудували не тільки спікери тираспольської радіостанції, але й діяльні провідні члени компартії. Одне румунський уряд не реагував на такі аносини, бо знав, що саме бессарабське населення вже раз від разу московські тираси, а відтак і в Україні стави шоденною пригрозю того «раю». Аби випередити зріст комуністичної агітки та розкладу аносин по промислових осередках, залізничних фабриках та пристанях, румунський уряд затримав постійний стан облоги. Тимчасовий став взаємного невизнання, а притім заважено побороювати таємно майже 20 років. Аж під впливом нового укладу міжнародних сил, а саме франко-світового зближення, який викликала перемога над соціалізмом в Німеччині, успішної італійської колоніальної війни в Абіссинії шотської експансії в Іспанії.

східному Китаю та малярського ревізіонізму змінив між. Титулюсу першій напрямі румунської закордонної політики супроти Світів. Цю зміну оправдав між. Титулюсу тим, що СССР, визнає приналежність Бессарабії до Румунії та припинить комуністичну агітацію в Румунії. Але без огляду на це — про що ми вже говорили в «Діал» (ч. 215 з 1937 р.) та всієї златочі зазвешення Літнінова, світовий уряд зазі підтримував аносин «молдавських емігрантів», які вилетіли наладі в Москві офіційно «Красная Бессарабія».

Гасло «проч руки румунським захватчиков от Бессарабії» чуємо не тільки в «молдавській» пресі, але і серед снів молдавських урядів, по театрах, ба навіть у залізницях.

А зазвешення, що К. П. Р. (Комун. Партія Румунії) стримає свою офензиву — варті стільки, що й тепле Літніновське слово. Це зайняв раз доказує ще останній пронос комуністів, що закінчилися цими діями перед військовою судом у Кишиневі. Крім цього згаданого «правного» аносини та стримання комуністичної «пропаганди» були ще інші причини, зверхнього характеру, які зможналися зазвешенням румунсько-світового договору. Тут треба згадати велике діїчній Франції та Чехословаччини, що зазвешення свою румунську мововантажську союзиною самоцінно зазвешенням військовою договором із Москвою.

І так повстало «мір на Дністрі» — коли вилло присмирела та напоза мироздобна Москва, стала членом Ліги Націй. Ця подія зазвешення всіх зазвешення демократії, починаючи від лібералів до нацистів. А тодішній урядові ліберали, що сам зміло вели ментинишу постілю»

Для 13. лютого 1938 в 14-ті роковини смерті

ба. п. ОЛЬГИ БАСАРАБ

направитися в год. 12 вполудне в Соборі св. Юра ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ з ПАНАХИДОЮ, на яке запрошує Рідня.

буковинських та басарбських українців, був привезений змичити улюблене похиття «Григорієвськ» на «рутин іредентіст». Його богослуження є те, що від коли завіс світовий виступ у Букарешті, становить українців похити...

Почалися медові місці світої похити. І символом став між на Дністрі, де і тепер живуть два порожні вагони. Тигина—Тирася. Похитицькість урядових кол осмітків Миску до нових рекламних виступів.

На міжнародній летунській мітці, таке ж був перед трьома роками в Букарешті, вилетів світовий політичний велетні, що розмовляв з легхопадів семітських летунок. А під одержавши дебіт для «Журнал де Моску» і «Лестей» та «Дісторіанці Росії» змичити пресову політику: зазвешення окремих ілліа «для Румунії». Непікава й дорога світова преса, правда, вилетувала по кіоску — не потім шезала. Із обо поширювали змичити ларції або папки по аудиторії румунської студентів.

Аби зблизити собі румунську публіку аносин, що й досі із відрозом ставитися до «рус», похитер Островський зазвешення румунської скарб, перекладав мову війни до Москви. Але зворот жінких прав колишніх румунських дипломатів аносин зовсім протилежне враження.

Підприємливість посла Островського і скінчилася на цьому розчаруванні. Він змичити великі товариські подорожі, які він зорганізував ледве засноване товариство «Детелів СССР...» Одне вражіння, що він був не для всіх. Даві посол добувся між серед старих панів, що мають діла між в добродійному т-ві «Прагматичні Миски» та дешесими обійняками та комплементами змичити дебіт для світових філій у Румунії. Маючи пошту підтримку Франції, Чехословаччини та між. Титулюса зазвешення «рус» в будувати в Букарешті «світовий миски». І в сні, в затишній ділянці румунської форі анбрало місце для тої будови. Вже поставив підстави та змичити миски у Кишиневі. Ця репрезентативна «пазета» вірою СССР має гостити цікавих членів румунської миски верстни (аби вони напоза переозвешення про велику східної республіки) та миски троїським конем, де зазвешення миски румунського представництва.

Рідня це велика й різнобарвна змичити хочби жінку посла — товаришу д-р Островському. І змичити з нелицарської змичити та миски дісторичні подвиги народили вилетів миски в раз аззвешення. Не вразі змичити і миски Гізіман; він теж зазвешення до обій миски про алачу світових дипломатів.

Ця миски дісторична в букарештській миски не тагасла дого. Протидісторична миски Титулюса в Женеві та різні змичити Літнінова (які уже зазвешення свій прити в миски решту аби підписати військовою миски) в скорий дісторично Титулюса. Його зазвешення Антонеску мав очевидне зазвешення зазвешення розгін наміченої світофілософії аносин. І реходова політика Антонеску прити миски користи, що вплив світофілософії миски кол значно ослабля. Новороз миски змичити та іменування візвешення миски дісторично І. Міческа на між. зазвешення, стри не биски прохолодила аносин із Світами.

Першою жертвою миски миски Островський. Не знати, чи його кіззвешення в Світах, миски модною «державною чистотою» в Світах, миски сам д. Островський за останній час миски дрував до Москви і вертаси змичити миски Кажуть, що він має бути дозвешення Сталіна.

Імше, більш правдоподібно, миски миски п. Островського це його румунська належність. Він жил — і ро не биски належність. Він жил, особливо гості, під миски А всі жили, особливо гості, під миски бажали. Не виключено, що велика миски світових розворядів, щоб стри миски людський фронт та жист миски миски

перед т. зв. демократичних партій, залучали до нього п. Островського. Не знати, чи його внізд туди пошу на добре, але можна припустити, що персональна зміна в підиредстві не принесла якоїсь видної користі румунській державі. Прощальні промови пп. Гога та Островського характерні. Коли прем'єр Гога не висловив свого погляду щодо длашого розвитку початі приязні із СРСР, то посол Островський відхилив казюмні фрази полпрезського відшколу:

„Румунський уряд може цілком числити на підтримку совітського уряду, щоб утримати мир... Світський уряд ревно притримується засаді світотної поваги перед заключеними договорами та принципом невтручати у внутрішні справи інших держав“.

На кінець додав п. Островський.

„Світська Росія (!) не оправдує ніякого наладу і вважає, що граничні знаки є заравом охоронними знаками миру“.

Нас не вражає не красномовство, длававати, що почав свій урядовий стаж як агент Комінтерну в республіканській Еспанії. Його слова заперечить найбільша дійсність.

Разом із від'їздом першого світського посла в Букарешті змінено склад персоналу посольства. Як довідуємося відкажано В. Радченка, а на його місце назначено москаля Кукулієва. Далі прибув сюди новий „технік“, морави — торговельний агент Е. Гурвіч. Представником „Тасе“ у став Е. Бодров. Щоб не бракувало показового мадороса, призначили Т. Бастежа радником посольства.

Сумніваємося, чи ця зміна персоналу принесє із собою й зміну світської тактики, бо сам „динамічний“ Літвінов, а обороні своїх земель підтримував у Женеві протирумунські меморіали міжнародних житівських союзів і цим викликав нові застереження щодо словесности світських договорів он.

— о —

старшина австрійської армії, виконанець австрійських воєнних шкіль і зумів злочинній акції надати своєрідний характер.

І з того часу пішов наступ, що мав „на меті ослабити польський елемент у „Червонській Землі“ — розказує автор статті — прийшли жахливі речі: українці крали польські душі, ліквідували польські каплиці, закладали „по польських селах експозитури воюючого українцями у виді читальень „Просвіти“, хотіли втягнути польську людину в орбіту святоюрських висновів, а вкінці „почалася офензива на руський елемент, що до війни був у великій більшості, а не признавав нового політичного напрямку, що його репрезентували святоюрські панове“.

„Ця атака дала жахливі висліди в часі світової війни. Ця акція дала вислід на згадку про який справді волос біліє. В часі світової війни в руки австрійських катів брат видавав брата, батько — сина. Понад 20.000 русинів, що не признавали української ідеології, розстріляли, або повісили полемі суди у пам'ятних роях 1914/15.“

Так, нам справді біліє волос на згадку про те, що в пам'ятному році 1915-ому гинули не „русини, які не признавали української ідеології, але такі українці від малярських петель, що їх казав зашморгувати на шийках українських селян та інтелігентів австрійський сотник-кавалер, поляк Загурський. Автор з ІККІ, якийсь про це забув, просто тому, що йому треба було представити справу так, що все те робили українці“.

Розуміється, що у дальшій частині статті велике обвинувачення українців за 1918-ий рік. Та це вже відомі закиди, як і ті, що ІХ автор статті робить далі святоюрській горі: отже ще раз витягує історію з комуністичним конгресом у забудуваних св. Юра (слідство давно виказало, що св. Юр не мав з тим нічого спільного), ще раз твердить, що тільки на терені дієцезії митрополита Шептицького відбувалися саботажі УВО, а це все тому, що „святоюрська історія взяла під свої онікуні крила дивних старшин галицької армії та переодягнула їх у риси“.

Львів 15. II.

Свята Новості (Колісей)

вул. Солянська 23.

Український Народний Театр ім. М. Садовського

Год 3.30 ГЕТЬМАН ПОЛУБОТОК

Год 8.— ПІСНЯ БЕСКИДУ

Білету в Союзному Базарі.

З польської преси.

„Святоюрська гора мусить піти в тінь!...“

Інакше я не могло бути. Наша відрукова реакція на виступ посла Войцеховського викликала вини істеричної злости одної частини польської преси, що відома зі своєї „миротворчої“ настанови до українців. Ясно, що перед беле тут наш випробуваний приятель краківський „ІККІ“, що в ч. 42. з 11. лютого у статті п. и. „Зі святоюрської гори знову кинули нам рутівницю“ не перебирає в наклапах на нас та у шкатуванні всього, що українське.

Автор статті — зі Львова — протиставить дві гори з числа сімох, на яких збудований Львів, на його думку два символи:

„Високий Замок з кінцем, що його висипали поляки й русини, — це символ приязні й любови, яка оживляла два народи, що заселяють південно-східні землі Річипосполитої, зв'язані зі собою вузлами родинної крові і крові пролітої спільно в обороні Річипосполитої. Символ співжиття двох народів, що не має підє зразка в історії. Символ добровільного збратання, згоди, мира, символ співпраці для спільного добра.“

Друга — святоюрська гора — це символ усього, що у відношенні до Польщі й поляків підсилює ненависть, що розбиває усякими способами згоду, яка продовж віків була між двома народами — це сьогодні оселя владки греко-католицької Церкви й одночасно джерело тих всіх виступів і рухів, яких свідками ми були продовж 20-ти літ нашої незалежності на південно-східних землях.“

Хоч з тієї святоюрської гори — як твердить автор — йшла завжди протипольська акція, яка почалася ще в часі Весни Народів, то все-ж

„боротьба з поляками розвивалася зразу слабо і не знаходила підтримки серед українських (руських) мас. Сіяння ненависті давало слабі висліди. Не було випрацьованої яксліди методи акції, не було в ній стратегії, чинників. Аж прийшов владика, що зумів надати тій боротьбі бойовий та військовий характер. Прийшов ренегат, людина, що є не тільки знавцем теології, але має теж і військову освіту. Прийшов б.

А. ЕНГЕЛЬ.

НЕСПОДІВАНКА.

Ледки Франц Роншторф висів із поспішного поїзду, побіг до телефонічного автомату на дзирці. У Льондоні, звідки він вернувся, закінчил знаменитий інтерес і мусів своєму прокурорському дати негайні доручення у пильній справі. Та поки він дійшов до телефонічної будки його випередив якийсь широкоплечий молодець і замкнув двері від автомату перед самим його носом.

Франц відважився відхилити двері і спити:

— Вибачте, пане, чи ви маєте довшу розмову. Бо я маю негайну справу.

— Ні, одне слово — відповів чемно молодець, у найкращому настрою, не замикаючи за собою дверей.

Франц здивувався. Адже той панок накручував число його телефону „А 19-2-83“. Стояв і слухав:

— Прошу вас дуже, дорога Сибіль, не забувайте, що нині ввечір зустрічаємося в голіній шостій у цукорні. Чи вже знаєте?... Чи тшуся? Я щасливий. А ви все ще самі? Не вернулася? Це рука призначення в нашу користь. По побачення, дорога Сибіль“.

Франц стояв як задубілий, бо чув виразнісню кожне слово. Молодець із широкими плечима, ввесь радісний виходить із широким дестом як переможець, кланяється Францові на знак, що відступає йому місце і відходить.

Франц дивиться за ним тупим зором. Не хоче навіть розмовляти телефонічно. Вибігає з дзирці, бере таксітку і кричить адресу: Вул. Котта. 22, але поспіш швидко

Навіть пробує впорядкувати свої безладні думки. Авто їде як навіжене. Отже Сибіль має знайомство з якимсь молодцем. Він не може в це повірити. Вона ж не проявляє найменших ознак невірности. Він знає, як вона на всі боки роздає гарбузи своїм звелічникам. Тимчасом показується, що і вона не краща від інших?

Як це може бути, щоб вона закохалася у такому типі молодого пустого спортсмена... Ні, це не дивне, коли вона має такого чоловіка, якому вже черевко росте... Вона закохалася в тому молодому попросту тому, що він — молодший і не її чоловік!

II.

Франц стоїть перед дверима свого мешкання і дзвонить. Його жінка вибігає до передпокою йому назустріч. Вона кидається йому ніжно на шию.

— Така несподіванка, мій коханий! Ти вже вернувся, так скоро?

— Я хотів справді зробити тобі несподіванку — відповів, але так, наче б говорив сам до себе.

Входять до салюну і силкується показувати погідний настрій. „Я певний, що вона має це краще робити, ніж я...“ думає про жінку.

— У Льондоні мені вдалося знаменито з моїми інтересами... віддавна я не мав такого успіху. Чи ти теж тишлася?

— Ще я як! — відповідає жінка з зовсім невипинною міною.

Франц думає: „Вона тишиться на умовлену аустрію, а не моїми інтересами. Що її обходять мої інтереси?“

Він придивляється уважно її очам, вслухується в її голос і стежить за усміхом та кож-

ним подихом. „Ех, якби так можна на мить відхилити думки за цим чолом!“

— А чи ти знаєш, дороженку, що завдяки твоїм добрим інтересам я куплю тобі на уродини срібного лиса. Твоя давня мрія буде здійснена“.

— Бо звичайно то ти завжди забуваєш за мої уродини. Зрештою то ще так далеко — за однімають місяців. Ти щось нині дуже цікавий.

„Ти теж“, хоче він відповісти.

— Так, ніжний і чемний, ніж звичайно. Чи на це теж вплинули твої добрі інтереси?

„Комедіантка“ — він думає в цей хвилини, а каже:

— Ні, це не інтереси.

І він починає розмову таку, як звичайно водуть її у подружжі — про останні товариські сензаций, про спортівні новини. Сибіль із солодким усміхом повідомляє Франца, що вона на два тижні стрималася від солодощів і значно похуділа.

— Бачиш, тепер оце тобі ще легше носити мене на руках — жартує і підбігає до фортеп'яну.

А тепер заграю тобі твого улюбленого бо-стона за те, що ти такий приємний нині.

Він думає: „Вона не має чистої совісті. Через те вона прикидається такою ніжною...“

Слухає мелодії, яка нині звучить для нього як диссонанс. Непомітно глянувши на годинник „Як вона мусить терпіти! Кожна хвилинка для неї вічність! Та яка вона дипломатична: навіть не глянула на годинник. Ніколи я не думав би, що вона має так багато сили волі. Та який чоловік знає власну жінку“.

Годинник вибив шосту. Франц думає: „У такій порі відбуваються в місті всі ті ніж-

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

за

бл. п. ІВАНА ГОЛЕЙКА

емер. дир. окр. суду

у перші роковини смерті

відбудеться в неділю, дня 13. лютого ц.

р. в год. 12-й в Успенській церкві.

Дружина з дітьми.

— Краєва хроніка. В особовім поїзді, що заїмався на двірці у Ширці, вмерла на удар серця умово недужа 35-літня Марта Мельник, яку родина везла до заведення у Кульпаркові.

— Ніхто не хоче боронити Скверавського. Відомого варшавського вбивника шофера, якого назвали „опирем Варшави“, Владислава Скверавського, не хоче боронити ніякий адвокат, не вважаючи на заходи родини. Скверавському призначать мабуть оборонця з уряду.

— Боротьба зі свинією. Великою язвою на Вишнівщині є свині, що пущені самопас, нищать придорожні дерева. У боротьбі з тією жовтою дороговою комісією вирішила роздати дорожнім службовцям чорну фарбу, що її не можна змити, якою вони значитимуть свині, що волоцюють по дорогах. Так можна буде змусити власників свиней те потягнути їх до відповідальності.

— Центральні торговці опію в Польщі. Митна сторожа зіквідувала ватагу пачкарів, які займаються доставкою опію до різних європейських країв. На слід цієї ватаги почала відомська поліція, яка викрила в магазині відомського двірця 300 кг. опію. Посилка була ознаменована як пшеничні отруби. Вступні допити виявили, що посилка опію надійшла з Марсей до Відня, звідкіль мали переслати її до Польщі. У Варшаві арештували одного китайця, який переправляв кілька днів приїхав з Парижа. Центральні пачкарі опію на Польщу була в Мисленіцях. Дотепер арештували 8 осіб.

— Поліцаї мусять бути чемні. Головний командант поліції ген. Кордіан-Заморський видав наказ до всіх поліцаїв у справі їх поведінки в публичних місцях поза службою. Розпорядок вказує, що поліцаї повинні бути дуже чемні у прилюдних місцях. Якщо в поспіху поліцейський штовхне когось на вулиці, повинен негайно перепрошити прохожого. У трамваях поліцейські повинні зробити вільне місце старшим особам. На вулиці не повинні ходити під руки.

— Боротьба зі знахорями. Організації лікарів вислали до міністерства суспільної опіки і міністерства освіти проект новел у справі вживання докторських титулів. Як відомо, перед 5 роками прийняв закон того змісту, що абсолютні медичини дістають титул лікаря замість доктора. Титул доктора можуть осягнути лише ті лікарі, які напишуть відповідну наукову працю. Лікарі заперечують, що титул доктора медичини доконче потрібний на селі, щоб лекція можна було боротись зі знахорями, яких є зараз то більше по селах.

— 50.000 людей на засланні. Естонська преса пише, що совітський уряд виселив примусом з прикордонної смуги з Естонією 50.000 людей. Засланців вислали на Сибір і до Туркестану.

— Турки не можуть вчитися католицької релігії. Турецький міністр освіти видав розпорядок зі заборобою вчити синів турецьких громадян католицької релігії у школах, що їх ведуть чужинці в Туреччині.

— 16.000 кілометрів по морю. В каліфорнійській пристані Сансетріво затримався на кілька годин Гарі Кловз, який переплавив сам один лангом — довжини 10 м. — 16.000 кілометрів. По морю відважний моряк спливав на острові Самоа, на Гавайських островах і на архіпелазу Кука.

— Жиди в Німеччині. В Берліні прийняв новий розпорядок, що торкається приїзду жидів до німецьких житців та кліматичних станцій. Жиди можуть зупинятися тільки в жидівських гостиницях, де жіноча ариєська прислуга старша від 30 літ. Користуватися джерелами та лікувальними заведеннями можуть жиди тільки між 1-ю і 3-юю годиною дня, тобто в обідній порі. Крім того забороняли жидам входити, ба навіть бути близько від читальняних саль та заведень для соціалістів та воєдушних купців.

— Вмер грецький князь Микола. У вікторок вмер в Афінах князь Микола, батько княгині Катерини, тобто дружини англійського князя Кентуарського і далію теперішнього грецького короля Юрія II. Був він — народився в 1872 р. — сином грецького короля Юрія I і братом короля Константина I. Був жонатий з Оленою, дочкою російського великого князя Володимира. Мав три дочки, з яких одна заміжня за князем Павлом, теперішнім регентом Югославії, друга за князем Кенту.

— Кириленко в неласці. На засіданні Союзу совітських письменників України гостро зватакували українського письменника Кириленка. Як це видно зі статті у „Літературній Газеті“, то офіційна критика признає, що твори Кириленка не тільки слабі під мистецьким оглядом, але й шкідливі політично.

— „Вороги народу“ на кожному місці. Навіть у державному видавництві афішів у Москві викрили „ворогів народу“. „Правда“ пише, що та установка (Izoria) засмічена ворожими елементами і панує в ній злочинний брак політичної відповідальності. Izoria пропагував у плякатах фашизм, бо плякати посвячені червоній армії були виконані нехлюбно на лихому папері. Бул такий випадок, що на афішах надрукували дотори ногами грузинський текст, а портрет одного визначного провідника так відбили, що 33 тисячі портретів треба було викинути.

— Німецької експедиції не пустили до Гімалаїв. Уряд Кашміру не дав німецькій експедиції дозволу на виїзд в Гімалаї. Це пояснюють тим, що кашмірська влада дає тільки один такий дозвіл на рік, а цього року вже використала цей дозвіл американська експедиція на Каракорум. Німецька експедиція дістала натові дозвіл від уряду Індії на переїзд через долину Кашмір та на заложення табору по індугому боці Гімалаїв.

— Смерть китайцям — приятелям Японії. У французькій концесії у Шангаї знайшли відрізну голову видавця нового китайського щоденника „Тейей Кванпін“. Біля голови лежала червонка паперу, на якій члени невідомого у Шангаї товариства „Справедливість“ погрожують смертю всім видавцям і журналістам, що працюють у китайських часописах, за прихильну настанову до Японії.

Останні вісти.

ЩО ДІЄТЬСЯ В НІМЕЧЧИНІ?

Львівська вечірня преса подає у власних телеграмах з Відня та Берліна вістки про неспокій у німецькій армії у зв'язку з останніми змінами, що їх переіве Гітлер на найвищих ставовищах. Є чутки, що у штабі Райхсверху викрили т. зв. „російську групу“, на чолі якої стояв ген. Фріч, і яка амагала до того, щоб відновити договір у Рапалло та сперті німецьку воєнну продукцію на російських сирівцях. Совітсько-німецький військовий союз мав забезпечити Німеччині суверенітет в Європі, а Совітам забезпечити запілля в часі їх розгрівки з Японією.

Ці самі часописи подають чутку про те, що з Німеччини втік колишній наслідник престолу, кронпринц Фридрих Вільгельм, що досі мав марку прихильника націонал-соціалізму. Кронпринц утік без паспортів до Австрії, а звідти пустився в дальшу подорож до Італії.

Згідно з тими вістками, до Австрії втіло коло 20 вищих німецьких військових, між ними 5 генералів та кільканадцять полковників. У Відні між німецькими генералами, що належали до найближчих співробітників Гітлера, знаходиться ген. Крісс. Кількох німецьких генералів утіло до Швейцарії.

Є неперевірені вістки про бунт гарнізонів у місцевостях Алленштайн і Штольц (недалеко польського кордону), про розстріл 15-ти генералів та про арештування цілого ряду вищих старшин.

Всі вістки, які подає львівська вечірня преса зводяться до того, що це була монархістичний заговор, що кронпринц не мав проголосити цісарем Німеччини, а його генерали, що були за військовою співпрацею з Совітами, мали йому допомогти опанувати ситуацію.

Треба додати, що у всіх тих вістках багато суперечностей, які не дають змоги зясувати собі докладно того, що в Німеччині сталося чи що це й тепер діється. Може вияснить це найближчі години.

† Посмертні згадки.

О. Євген Лукашевич, парох Красного, б. член УГА, помер 9-го ц. м. у Львові в 43. році життя. Перенесення тіла з дому жалоби при п. св. Юра 5 до Архикатедральної церкви відбудеться 10. ц. м. в год. 17. Похорон на Янівський цвинтар відбудеться 11-го ц. м. в год. 11-й. В. П. П.

У 30-ті роковини смерті бл. п.

Анатолія Вахнянина

композитора, основника і почесного члена Муз. Т-ва ім. М. Лисенка у Львові, 1-го Директора Вищого Муз. Інституту ім. М. Лисенка, почесного члена-основника, Голови і диригента хору, Т-ва „Львівський Боян“ відправиться в неділю 13. лютого 1938 в год. 5. попол. у церкві Преображення (вул. Краківська).

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА

на яку запрошують усе Громадянство Муз. Т-во ім. М. Лисенка у Львові, Вищий Муз. Інститут і Т-во „Львівський Боян“.

3 театру.

Великий Театр: „Пан Повіляський“, комедія на 5 дій Фредра.

Ця столітня сатира на романтичну фантазію і красномовний патос має живу акцію і моголаб бавити своїми веселими ситуаціями аудиторію ще й тепер, під умовою, яка стосується до всіх давніх драматичних творів трохи перестарілих. Тип малює та постає з романтичної доби, тип молодого пани закоханої у мріїх повинні би мати в собі деякі риси давньої доби або нагадувати постаті з гротескової фантазії. Заголовну дієву особу — Йовіляського так найважче відтворити, бо невідомо, чи сучасний глядач має дивитися на Йовіляського як на звичайного трохи придуркуватого сміхуна чи симпатичного старого мастодонта. Тут не досить пригадувати собі те, що знаємо про Фредра з літератури — дієві особи мусять жити перед нашими очима, коли не маємо позіхати.

В останній виставі відновленої комедії, в якій колись збирали оплески Сольський, Гостинська і Фельдман, ми бачили вчора дві ролі несподівано добрі: Г. Шлетинського (режисера пєси) в ролі шамбеляна і Тимовську в ролі шамбелянної. Завдяки цій парі вся комедія набирала справжнього гумору. Добрий артист Леліва не створив цікавого типу Йовіляського і передавав байки дуже одноманітно. м. р.

3 кіна.

КІНО „АПОЛЬО“: „ДІВЧА З ТЕМПЕРАМЕНТОМ“.

Після довгої перерви ми знову маємо приєхати нагоду оглядати веселу Анні Ондру, що за той час виїхала заміж здається за славного бексера Шмелінга і досі не покинула ні його ні екрану. Вона виглядає, як і давніше: має таке саме найне личко лялечки, перлові, комичні рухи і вмє кумедно підморгувати. її нова ролія подібна до неюдної давнішої — це ролія дівчини з фантазією і темпераментом. Як власничка великої фабрики кави, вона веде є ргійно інтереси свого підприємства та обороняє їх перед конкуренцією другої фірми. Тривається так, що вона зробить знайомство із своїм конкурентом, симпатичним, не менше енергійним молодцем, не знаючи, хто він. Може да власничка грає подвійну ролію бідної сільської дівчини і темпераментної мексиканки. Комедія повинна безжурного гумору в німецькій мові, з гарними сценами краєвидів.

Спорт.

КОМУНІКАТ СОКІЛЬСЬКОЇ СПОРТ. СЕНЦІ

Повідомляємо всі соціальні вітала, що можуть вислати амагуля до краєвих лешетарських амагуля, що їх узадає К. Л. К. у Славську в дні 12—15. II. в конкренціях: плоский біг мужчин на 16 км, жінок на 8 км, своки, жіночий біг і спльом. Згодшуватися на адресу: Імж. О. Калюфас, Львів. Поточного 58 а.

Сок. Спорт. Сенція.

УКРАТНА — ЧОРНІ.

Гарнізоний, товариський матч обох дружин відбудеться у п'ятницю 11. ц. м. в год. 7.30 вечором, на ледовищі Погоди, при вул. Шмисловців. Матч матч двох найкращих гарнізонських дружин, мистця і відомостія зовнає відрети чимале число глядачів.

БОКСЕРСЬКІ МИСТЕЦТВА ЮНІОРІВ У ЛЬВОВІ.

В суботу 12. ц. м. почнуться у Львові (у Спортивній Галі) боксерські мистецтва юніорів. Україна агосаєла таких амагуля: Тіло, Кіт, Гай, Ошудий, Шеховит, Лейбюк, Левкович, Помирко.

Початок змагань у суботу в год. 7. вечором, а подію в год. 3. попол.

Найкраща подіяка Рідній Школі за святочні бажання приходить чеком Рідної Школи.

перс. т. зв. демократичних партій, запечатали його п. Островського. Не знати, чи його вилід туди йому на добре, але можна припустити, що персональна зміна в полпрестві не принесе якоїсь видимої користі румунській державі. Прощальні промови тт. Гога та Островського характерні. Коли прем'єр Гога не висловив свого погляду щодо дальшого розвитку початі приїзду із СРСР, то посол Островський віддекларував казюльну фразу полпредського вишколу:

„Румунський уряд може цілком числити на підтримку совітського уряду, щоб утримати мир... Світовий уряд ревно притримується засади святої поваги перед заключеними договорами та принципом нестворення у внутрішній справі інших держав“.

На кімні додав п. Островський.

„Совітська Росія (!) не оправдує ніякого нападку і вважає, що граничні знаки є заразом охоронними знаками миру“.

Нас не вражає це красномовство дипломата, що почав свій урядовий став: як агент Комінтерну в республіканській Іспанії. Його слова заперечити найближча дійсність.

Разом із від'їздом першого совітського посла в Бухаресті змінився склад персоналу посольства. Як довідуємося відкрито В. Радченко, а на його місце назначено москаля Кукулієва. Далі прибув сюди новий „технік“, мовляв — торговельний агент, Е. Гурвіч. Представником „Тассу“ став Е. Бодров. Щоб не бракувало показового мажореса, призначили Т. Бонтенка радником посольства.

Сумніваємося, чи ця зміна персоналу принесе із собою й зміну совітської тактики, бо сам „динамічний“ Литвінов, в обороні своїх земляків підтримував у Женеві протирумунські меморіали міжнародних жидівських союзів і цим викликав нові застереження щодо слабкості совітських договорів.

он.

старшина австрійської армії, вихованець австрійських воєнних шкіл і зумів злочинній акції надати своєрідний характер.“

І з того часу пішов наступ, що мав „на меті“ ослабити польський елемент у „Червонській Землі“ — розказує автор статті — прийшли жахливі речі: українці крали польські душі, ліквідували польські каплиці, закладали „по польських селах експозитори воюючого українцям у виді читалень „Просвіти“, хотіли втягнути польську людину в орбіту святоюрських впливів, а вкінці „почалася офензива на руський елемент, що до війни був у великій більшості, а не признавав нового політичного напрямку, що його репрезентували святоюрські панове“.

„Ця атака дала жахливі висліди в часі світової війни. Ця акція дала вислід на згадку про який справді волос біліє. В часі світової війни в руки австрійських катів брат видавав брата, батько — сина. Понад 20.000 русинів, що не признавали української ідеології, розстріляли, або повісили поліві суди у пам'ятних роках 1914/15.“

Так, нам справді біліє волос на згадку про те, що в пам'ятному році 1915-ому гинули не „русини, які не признавали української ідеології“, але такі українці від малярських петель, що їх казав зашморгувати на шнях українських селян та інтелігентів австрійський сотник-авдигор, поляк Загурський. Автор з ІКП, якимось про це забув, просто тому, що йому треба було представити справу так, що все те робили українці.

Розуміється, що у дальшій частині статті велике обвинувачення українців за 1918-ий рік. Та це вже відомі закиди, як і ті, що їх автор статті робить далі святоюрській горі: отже ще раз витягнув історію з комуністичним конгресом у забудованих св. Юра (слідство давно виказало, що св. Юр не мав з тим нічого спільного), ще раз твердить, що тільки на терені дієцезії митрополита Шептицького відбувалися саботажі УВО, а це все тому, що „святоюрська гора взяла під свої опікунчі крила давніх старшин галицької армії та переодягнула їх у риси“.

Львів 15. II.

вул. Соняшна 23.

Садя Новости (Колісей)

Український Народний Театр ім. М. Садовського

Год 3.30 ГЕТЬМАН ПОЛУБОТОК

Год. 8.— ПІСНЯ БЕСКИДУ

Білету в Союзному Базарі.

з польської преси.

„Святоюрська гора мусить піти в тінь!...“

Інакше я не могло бути. Наша відрухова реакція на виступ посла Войцеховського викликала вияви істеричної злості одної частини польської преси, що відома зі своєї „миростворчої“ настанови до українців. Ясно, що перед нею тут наш випробування притягав краківський „ІКП“, що в ч. 42. з 11. лютого у статті п. „Зі святоюрської гори знову кинули нам рушницю“ не перебирає в наклепах на нас та у зливанні всього, що українське.

Автор статті — зі Львова — протиставить дві гори з числа сімох, на яких збудований Львів, на його думку два символи:

„Високий Замок з кіпцем, що його висипали поляки й русини, — це символ приязни й любови, яка оживляла два народи, що заселяють південно-східні землі Річчипосполитої, зв'язані зі собою вузлами родинової крові і крові пролітої спільно в обороні Річчипосполитої. Символ співжиття двох народів, що не має ніде зразка в історії. Символ добровільного збратання, згоди, мира, символ співпраці для спільного добра.“

Друга — святоюрська гора — це символ усього, що у відношенні до Польщі й поляків підсилює ненависть, що розбиває усіма способами згоду, яка продовжувалася між двома народами — це сьогодні оселя владика греко-католицької Церкви й одночасно джерело тих всіх виступів і рухів, яких свідками ми були продовж 20-ти літ нашої незалежності на південно-східних землях.“

Хоч з тієї святоюрської гори — як твердить автор — йшла завжди протипольська акція, яка почалася ще в часі Весни Народів, то все-ж

„боротьба з поляками розвивалася зразу слабо і не знаходила відгомону серед українських (русиків) мас. Сіяння ненависти давало слабі висліди. Не було виправданої як слід методи акції, не було в ній стратегіч. чинників. Аж прийшов владика, що зумів надати тій боротьбі бойовий та військовий характер. Прийшов ренегат, людина, що є не тільки знавцем теології, але має теж і військову освіту. Прийшов б.

А. ЕНГЕЛЬ.

НЕСПОДІВАНКА.

Ледви Франц Роншторф висів із поспішною поїзду, побіг до телефонічного автомату на двірці. У Лондоні, звідки він вернувся, закінчив знаменитий інтерес і мусів своєму прокурорському дати негайні доручення у пильній справі. Та заки він дійшов до телефонічної будки його випередив якийсь широкоплечий молодець і замкнув двері під автоматом перед самим його носом.

Франц відважився відхилити двері і спитати:

— Вибачте, пане, чи ви маєте довшу розмову. Бо я маю негайну справу.

— Ні, одне слово — відповів чинно молодець, у найкращому настрою, не замикаючи за собою дверей.

Франц здивувався. Адже той панок накручував число його телефону „А 19-2-83“. Стояв і слухав:

— Прошу вас дуже, дорога Сибіль, не забувайте, що нині ввечір зустрічаємося в годині шостій у цукорні. Чи вже знаєте?... Чи тишуся? Я щасливий. А ви все ще самі? Не вернувся? Це рука призначення в нашу користь. До побачення, дорога Сибіль“.

Франц стояв як задубілий, бо чув виразнісінько кожне слово. Молодець із широкими плечима, ввесь радісний виходить із широким жестом як переможець, кланяється Францові на знак, що відступає йому місце і відходить.

Франц дивиться за ним тупим зором. Не хоче навіть розмовляти телефонічно. Вибігає з двірця, бере таксіку і кричить адресу: Вулиця Котта 22, але промчу швидко

Навіть пробує впорядкувати свої безладні думки. Авто їде як навіжене. Отже Сибіль має знайомство з якимсь молодцем. Він не може в це повірити. Вона ж не проявляє найменших ознак невірності. Він знає, як вона на всі боки роздає гарбузи своїм звелічникам. Тимчасом показується, що і вона не краща від інших?

Як це може бути, щоб вона закохалася у такому типі молодого пустаго спортсмена... Ні, це не дивно, коли вона має такого чоловіка, якому вже черевко росте... Вона закохалася в тому молодому попросту тому, що він — молодший і не її чоловік!

II.

Франц стоїть перед дверима свого мешкання і дзвонить. Його жінка вибігає до передпокою йому назустріч. Вона кидається йому ніжно на шию.

— Така несподіванка, мій коханий! Ти вже вернувся, так скоро?

— Я хотів справді зробити тобі несподіванку — відповіла, але так, начеб говорив сам по себе.

Входить до сальону і сякується показувати погідний настрій. „Я певний, що вона вміє це краще робити, ніж я...“ думає про жінку.

— У Лондоні мені вдалося знаменито з моїми інтересами... віддавна я не мав такого успіху. Чи ти теж тишишся?

— Ще й як! — відповідає жінка з зовсім невинною міною.

Франц думає: „Вона тишиться на умовлену зустріч, а не моїми інтересами. Що її обходять мої інтереси?“

Він придивляється уважно її очам, вслухується в її голос і стежить за усміхом та кож-

ним подихом. „Ех, якби так можна на мить відчитати думки за цим чолом!“

— А чи ти знаєш, дороженька, що завдяки твоїм добрим інтересам я куплю тобі на урдині срібного лиса. Твоя давня мрія буде здійснена.

— Бо звичайно то ти завжди забуваєш за мої уродини. Зрештою то ще так далеко — за одинадцять місяців. Ти щось нині дуже ніжний. „Ти теж“, хоче він відповісти.

— Так, ніжніший і чемніший, ніж звичайно. Чи на це теж вплинули твої добрі інтереси?

„Комедіянтка“ — він думає в цій хвилині, а каже:

— Ні, це не інтереси.

І він починає розмову таку, як звичайно ведуть її у подружжя — про останні товариські сензації, про спортивні новини. Сибіль із соладким усміхом повідомляє Франца, що вона на два тижні стрималася від соладощів і значно похуділа.

— Бачиш, тепер оце тобі ще легше носити мене на руках — жартує і підбігає до фортепіану.

А тепер заграю тобі твого улюбленого бо-стона за те, що ти такий приємний нині.

Він думає: „Вона не має чистої совісті. Через те вона прикидається такою ніжною...“

Слухає мелодії, яка нині звучить для нього як диссонанс. Непомітно глянув на годинник. „Як вона мусить терпіти! Кожна хвилинка для неї вічність! Та яка вона дипломатична: навіть не глянула на годинник. Ніколи я не думаю, що вона має так багато сили воли. Та який чоловік знає власну жінку“.

Годинник вибив шосту. Франц думає: „У такій порі відбуваються в місті всі ті ніж-

Одна вічна правда — для усіх завіт: PHILIPS RADIO здобуває світ!

Були — каже автор — такі поляки, які ніколи, що дається відбудувати давню згоду, мирний про нормалізацію, але по виступі посла Нелевича, що відповідає у соймі на запит посла Войцеховського і після останньої промови митрополита Шенницького видно, що правдивіше становище тих поляків, які кажуть:

«Як нам віджити велика ідея, що її символізує Високий Замок, то мусить піти в тіні святоюрська гора. Мусить знайтися спосіб, що прикороує би акцію, яку ве-

дуть і підтримують святоюрські чинники.» Автор статті дуже задоволений з останньої промови митрополита Шенницького.

«Як митрополит Шенницький каже, що промова посла Войцеховського зробила йому прислугу, то треба ствердити, що велику прислугу полякам, особливо „Малопольське Виходній“ зробили слова митрополита. Знаємо тепер цілком добре, де ворог.»

В обороні Церкви та її Голови.

КОМУНІКАТ ТОВАРИСТВА СВ. АНДРЕЯ.

Кожний віруючий, не то греко-католик, а взагалі християнин, і не лише він, але навіть людина освічена й культурна людина, безсторонна і незалежна національною ненавистю, мусить відчувати найбільше обурення і відразу до перфідної та образливої напасті на нам Найдорожнього і для всіх найбільше почитаного святого Архирея.

А вже наше Духовенство, яке знає наші істинні наміри Митрополита Андрея, повинне його героїську посилку, вишукану його мудрі розпорядки і тішиться його батьківською опікою, а просто потрасене і приголомшене перфідною злобою, яка грає в імі не лише.

Бо тільки собі подумати: а „оборона“ греко-католицизму, „примирення“ з нами Митрополитом, виступає „примирення“ п. Войцеховського! Ця „оборона“ паче нас вогнем найбільшої несправедливості і хіба маємо право раз на все собі її випустити.

Священне святоє Товариство св. Андрея в ім'я всього гр.-кат. Духовенства Львівської Архидієцезії висловлює прилюдно і торжественно свою тверду непохитність при боці Митрополита Кип'я Андрея і беззастережно готову до оборони його авторитету та преслігу, в кожну образу і крикду, йому загрожує, паче нас образу і крикду нашої Церкви і Духовенства.

У Львові, дня 8. лютого 1938.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ Т-ВА СВ. АНДРЕЯ:

О. Юліан Дзерович, О. Петро Козішій, голова, секретар.

ДИРЕКЦІЯ Т-ВА СВ. АНДРЕЯ:

О. Савин Дурбак; О. Йосиф Савишій; О. Володимир Харина.

ні зустрічі з комп'ютерами. Але нині вона не Але туди! А той там нехай чекає годину дві на дощі... На дворі дощ.

Сибіла перервала гру:

— Чи ти знаєш, що це вже шоста?

— Що? сиріди? О, як той час хутко мине... разом. А що ти сказала б на те, як би ми там пішли до кіна?

— Дуже радо — відповідає жінка з невинною міною.

III.

У кіні сидять у льоху при ньому, як би і нічого не трапилось. Це як би комедія на екрані. Як широко Сибіла реточиться... довісім як дитина. Але він знає, що це сміх нервовий, брехливий. Вона не вміє іншим способом закрити своє скандалізація. А що вона тепер гарніша як значайно, то це теж вислід того нервового настрою. Так Ева замишляється. Ево... навіть у кіні...

Вона бере ніжно його руку і шепоче:

— Я така щаслива, що ти вже приїхав!

Він відповідає їй так само живо рукою і стверджує, що її рука така маленька, як у дівчинки.

Франц думає весь час про зустріч Сибіли і не може стежити за фільмом. Він ні разу не замислюєся а цілком веселої комедії. А публіка за ним аж реве саме, коли приходить якість дурна сцена з телефоном.

Саме тоді Сибіла звертається до свого чоловіка:

— Ага, а щойно тепер пригадала собі... забула тобі сказати, що підчас твоєї несприятливості дирекція телефонів вибила число нашого телефону!

Перека. ад.

ПРОТЕСТ СВЯЩЕННИКІВ БЕРЕЖАНСЬКОГО ДЕКАНАТУ.

Священники бережанського деканату у своєму протесті проти нападу посла Войцеховського заявляють, що „немає такої людської сили, що могла би виплатити любов, пошану і привабливість українському громадянству до особи великого заслуженого Митрополита“.

ЗАЯВА ГРОМАДЯНСТВА БУЧАЧА.

Заяву громадянства Бучача, вислану до Експ. Митрополита, підписали 102 особи.

ВІДПІР УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Протест українських установ та організованого громадянства Яворіщини кінчиться з тим, що „всіх кроки, спрямовані ворожими чинниками проти наших провідників, знайдуть належний відпір цілого Українського Народу.“

ГРОМАДЯНСТВО ГОРОДКА.

Громадяни Городка, зібрані на довірчій нараді 5-го лютого, ухвалили протест проти нападу посла Войцеховського на Митрополита Андрея та українську Церкву.

З українського життя у Варшаві.

ЩЕ ПРО РОКОВИНИ ВЕЛИКИХ ПОДІЙ.

До попередніх звітів про урочисте святкування українською колонією у Варшаві великих роковин мусимо додати, що окремо вишукана їх корпорація „Запорожжя“. Члени корпорації на святкових сходинах вислухали реферат ред. Крижанівського і В. Ольхівського, перекладаючи голодівку, й оподаткували себе воєстудентською складівкою.

Навмисно до замітки про велику збірну жадімо, не можемо не зазначити, що найкращою точкою й артистичною частиною була мистецька декламація п. проф. Наталії Дорошківської, про яку ми не згадали своєчасно лише з огляду на інформаційний поспіх.

Д-р Ю. ЛИПА — ПРО УКРАЇНСЬКУ ЖІНКУ.

Тема реферату і передовсім особа презентента, запрошеного упрямим „Спокою“ на ширшій реферативній сходинах, стягнула і багато української і чужої аудиторії. Д-р Ліпа після студій над „українською жінкою та українською літературою“, займався глибокими дослідженнями на тему, яку вважав черговим важливим елементом українства — проблемою української жінки на тлі її суспільної ролі. Студія д-ра Липи — оригінальна в конструкції та висновках. Розглянувши моделі у нас і за кордоном теж і спроби визначити суспільну роль жінки, презентент на підставі глибокої аналізи, оперуючи багатим арсеналом історичних даних, дійшов до висновку, що українська жінка мала і має домінуючий вплив на душу нації і раси, як мати — символ єдності.

Докруги пречкалого, глибоко потратованого реферату низалася оживлена дискусія, що (подекуди зриваючи) зайшла на дорогу практичних, життєвих, актуальних справ українського життя. Д-р Ліпа, відповідаючи на питання і завдяки поодиноким дискусіям, ще раз обгорнув пречкальними аргументами радше „бюлетень“ розумний проблем, провадючи м. ін. студію оборону О. Пилиха та відзначивши позитивну роль племян українського побуту в Галичині.

Сподіюючись швидко публікації цієї чергової презентативної праці, обіцяємося до короткої замітки до неї.

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Ч. 23. П'ятниця, 11. лютого (29. січня) 1888.

„МИ, НИМЦІ, БОЙМОСЬ ТІЛЬКИ БОГА“.

В цьому числі докінчення промови кн. Бісмарка, який так її закінчив:

„Прихильність ми радо приймаємо, але не погрози ми не чути. Ми, німці, боймося тільки Бога, і більше нікого; любимо приятелів і противників, але хіба щини, що радо піднімає бій і яка в 1813 р. цілу перемогу тоді ще малих і слабких Прус визнала під прапор — сьогодні стала спільним збройним німцем, а кожний асли має тверду в серці віру, що з нами Бог!“

„З ОСТАННЬОЇ РУСЬКОЇ ПОЗИЦІЇ“.

В останній частині звіту з Загальних Зборів „Народної Ради“ — ціла низка приватних телеграм. Ми їх цитуємо:

РЯШІВ. Хвалю початку 300-літній річниця культури Русь — єдиного сил до дальшого культурного розвитку народу! За правду і за волю нашу боримося! Поборемо, бо за правдою Бог! З останньої руської позиції на заході — Негребецький.

ЗПІД РАДИМНА. Честь патріотам Русь, що дають за її добро! Слава борцям руського народу! З вірою в нашу силу, в надії країні будучини і з любов'ю до тих бідних руських сільських хат, радять щасливої нд добром руського народу, а Вселенній хай пам'яє Вам у темній праці, а в нагороду приходить здоров'я! З теперішньої програми „Народної Ради“ ми впевні гадимось, отже і з рішучими загальними зборами того товариства наперед співдіагуємо! — Русини зпід Радимна.

НАША ЛЕМКІВЩИНА ПОСОЛОВАЛА...

— З ЛЕМКІВЩИНИ ПИШУТЬ НАМ: Наша Лемківщина чогось посоловала. Літо і осінь були переповнені, тому і вся майже паша зігнела. Зима ще гірша. Сніги такі завалили, що він до ліса по паланих дубів, ні худобини на торг вигнати, а ту й їжі на заробітку. А тепер ще і поблизоння перед темною. Коли веселле сонко починає, а сніги налізати, збере вода в тисяччох потоках і збере уривайну землицю, доведеться труд нашого селянина та занесе далеко від наших гір. До того ще й злило низького добробуту, доходи з Америки, припинились. Відомо річ, що велика сила наших ділових людей заробітку в Америці і заїзди надсилає гроші дім. Тепер і в Америці не стало заробітку і діляри не так часто заглядують до нас, як перед тим. Що ж тоді!

ЗИМА.

— СІНІГОВІ ЗАСПИ В ГОРАХ ВОЛИСЬКОГО повіту такі величезні, що селяни мусять часто і туди до хати перекопуватися. Всі друти і руські потяги цілком заривали снігом, так що не можна знайти місця, куди піти ріка. Розуміється, що велика комунікація припинена і навіть у самому Ресі чини ді не дістали пошти. Якби нагло почало таяти, то можна би побоюватися великих повеней.

ВДАЛИ КОНЦЕРТ-БАЛЬ СОЮЗУ УКРАЇНОК.

Рухливий Союз Українок — Емігранток не же записати на конті своєї активності черговий плюс — удатну імпрезу, якою був концерт-баль з доходом, (що найважливіше!) на фонд будови бурси для дівчат.

У щасливо підібраних салях Т-за еванг. колоді зійшлася в м. суботу майже вся товариська українська Варшава. Власний вечірний попередній концерт, у якому взяли участь п. М. Валійська, заслужена українська артистка, і Т. Пухалська, преміала регіональ співак. Крім того і талановита наша рецитаторка у Варшаві п. Н. Попович та опляковий аккомпаніатор п. Ю. Науменко. Справжньою несподіванкою для аудиторії був фрагмент опери „Запорожжя за Дунаєм“ у виконанні арт. п. Валійської та М. Ольхового, що крім того збагатили програму ще й окремим сольним виступом.

Після концерту почалися танці під провідом пп. старшини Справжньою атракцією були поодинокі виступи танцюристки (національні танці) у вик. пп. Саліковської і Пирогівської і т. д.

Організація виперей — відрізняла; добір поведінки публіки не менше їм доводило.

КТВ.

Чи у Вашому повіті та у Вашій громаді відбувається уже домашнє навчання неписьмених? Таким навчанням повинні зайнятися всі Філії та читальні „Просвіти“ в окремій сільській громадині. Для цієї мети видана „Просвіта“ дуже цікавий буквар із читанкою „ДО СОБІЦЯ“, що коштує всього 50 сот.

Одна вічна правда — для усіх завіт: PHILIPS RADIO здобуває світ!

Були — каже автор — такі поляки, які вірили, що дається відбудувати данню году, між ними про нормалізацію, але по виступі посла Войцеховського і після останньої промови митрополита Шентницького видно, що правильно ставляться тих поляків, які кажуть:

«Як має віджити велика ідея, що П символізує Високий Замок, то мусить піти в тій святоюрській горі. Мусить знайтися спосіб, що прикоро: ми би акцію, яку ве-

дуть і підтримують святоюрські чинники.» Автор статті дуже задоволений з останньої промови митрополита Шентницького.

«Як митрополит Шентницький каже, що промова посла Войцеховського зробила йому прислугу, то треба ствердити, що велику прислугу полякам, особливо «Малопольське Висхідний» зробили слова митрополита. Знаємо тепер цілком добре, де вистог.»

В обороні Церкви та її Голови.

КОМУНІКАТ ТОВАРИСТВА СВ. АНДРЕЯ.

Кожний віруючий, не то греко-католик, а навіть християнин, і не лише він, але навіть людина освічена й культурна людина, безстороння й незалежна національною несправедливістю, мусить відчувати найбільше обурення і відразу до першої та образливої настанови на нас Найдоророжчого і для всіх найбільше почитання гідного Архирея.

А як наше Духовенство, яке знає найвищу мету Митрополита Андрія, піднімає його героїзму посвяти, вікову його мудрі розпорядки і тишиться його батьківською опікою, і просто потрясене і приголомшене першою злобою, яка гравить і міри не знає.

Бо тільки собі подумати: в «обороні» греко-католицизму, «християнського» свого Митрополита, виступає «принятий» п. Войцеховський! Ця «оборона» ледве нас вогнем найбільшій зневазі і хіба маємо право раз на все собі її випустити.

Самостанове Товариство св. Андрія в імені всього гр.-кат. Духовенства Львівської Архиепархії висловлює призов і торжественно свою тверду непохитність при боці Митрополита Кир Андрія і беззаперечною готовістю до оборони його авторитету та престою, а кожну образу і кривду, йому заподіяну, вважає за образу і кривду самої Церкви і Духовенства.

У Львові, дня 8. лютого 1938.

ЗА НАЛІЗНУ РАДУ Т-ВА СВ. АНДРЕЯ:

О. Юліан Дзержинський, О. Петро Козішанський, голова секретар.

ДИРЕКЦІЯ Т-ВА СВ. АНДРЕЯ:

О. Сашко Дурбан; о. Йосиф Савицький; о. Володимир Харина.

мі зустрічі з комплементами. Але інші вони не але туди! А той там искай чекать годину дві на домі. На дворі дощ!

Сибіла перервала гру:

— Чи ти знаєш, що це вже стога?

— Що? справді? О, як той час хутко минув! — разом. А що ти сказала б на те, як би ми так пішли до кіна?

— Дуже радо — відповідає жінка в невинному мінусі.

III.

У кіні сидять у ампі при ньому, як би і нічого не траплялося. Іде ніби комедія на екрані. Як швидко Сибіла регочеться... зовсім як дитина. Але він знає, що це сміх нервовий, брехливий. Вона не віде іншим способом закрити своє скандальне. А що вона тепер гарніш як авчійно, то це теж казаль того першого настрою. Так Ева залишається Ева... навіть у кіні.

Вона бере візко його руку і шепоче:

— Я така щаслива, що ти вже прийшов!

Він відповідає їй так само живо рукою і ст. еражує, що її рука така маленька, як у дівчинки.

Фрэнк думає весь час про зустріч Сибілі і не може змислити як фізично. Він ні разу не зважався а цієї веселі комедії! А думка як ним аж реве саме, коли приходить якась дурна сцена в телефоні.

Саме тоді Сибіла звертається до свого чоловіка:

— Ага, а щойно тепер пригадала собі... забула тобі сказати, що підчас твоєї несприятливості дирекція телефонів змінила число нашого телефону!

Перека. 26.

ПРОТЕСТ СВЯЩЕННИКІВ БЕРЕЖАНСЬКОГО ДЕКАНАТУ.

Священники бережанського деканату у своєму протесті проти нападу посла Войцеховського заявляють, що «немає такої людської скоти, що могла би вкратити любов, пошану і призначення українського громадянства до особи великого заслуженого Митрополита».

ЗАЯВА ГРОМАДЯНСТВА БУЧАЧА.

Заяву громадянства Бучача, прислану до Експ. Митрополита, підписали 102 особи.

ВІДПІР УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Протест українських установ та організацій, званого громадянства Яворіщини, кінчиться змислом, що «всіх кроки, спрямовані ворожими чинниками проти наших провідників, знайдуть належний відпир цілого Українського Народу».

ГРОМАДЯНСТВО ГОРОДКА.

Громадянство Городка, зібране на довірчий нараді 5-го лютого, ухвалило протест проти нападу пос. Войцеховського на Митрополита Андрія та українську Церкву.

З українського життя у Варшаві.

ЩЕ ПРО РОКОВИНИ ВЕЛИКИХ ПОДІЙ.

До повторних заїтів про урочисте святкування українського коломію у Варшаві великих роковин мусимо додати, що окремо вшанувала їх корпорація «Занорожка». Члени корпорації на сенточних сходинах вислухали реферат ред. Крижанівського і Б. Ольхівського, першого голови, й оподаткували себе посту, деїстською складкою.

Називаючи до замітки про велику збірку академію, не можемо не зазначити, що найкращою точкою її артистичної частини була мистецька демонстрація п. проф. Наталії Дорошківської, про яку ми не згадали своєчасно лише з огляду на інформаційний постіж.

Др Ю. ЛИПА — ПРО УКРАЇНСЬКУ ЖІНКУ.

Тема реферату і передовсім особа презентатора, заарештованого упрямю «Спокою» на широкій реферативній сходинах, стигнула до багатьох української і чужої аудиторії. Др Ліпа після студій над «українською добою та українською літературою», займає глибоким дослідженням на тему, яку вважає черговим важливим елементом українства — проблемою української жінки на тлі її суспільної ролі. Студія дра Липи — оригінальна і конструктивна та висновках. Розглянувши життя у нас і за кордоном течії та спроби анімувати суспільну роль жінки, презентант на підставі глибокої аналізи, оперуючи багатим арсеналом історичних даних, дійшов до висновку, що українська жінка мала і має домінуючий вплив на душу нації і раси, як мати — символ єдності.

Довернувшись до реферату, глибоко потрактованого реферату, вивалялась оцінка дискусії, що (подекуди аргументовано) відіграла на дорожні практичних, загальних, актуальних справ українського життя. Др Ліпа, відомою на не тільки і завжди поцінованим дискусію, ще раз оборону прашаючи аргументами радше «біологічне» розуміння проблем, переміщає м. ін. студію оборону О. Півни та відлучуєши похвальну роль півнями українського побуту.

Сподіюючись швидко публікації цієї чергової проєкційної праці, обмежуємось до короткої замітки про неї.

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Ч. 23. Пятниця, 10. лютого 1938. Стор. 198.

„МИ, НІМЦІ, БОГОМЬСЬ ТІЛЬКИ БОГА“

В цьому числі довідчення промови м. Бісмарка, який так її закінчив:

„Прихильність ми радо приймаємо, але не гротим ми не чути. Ми, німці, боїмось тільки Бога, а більше нікого; любимо приятелів і приятель, але не нам погрожує, той переконається, що любов білорусини, що радо піднімає бій і яка в 1813 знову поділила туди ще малих і слабих Прус віддала від прор — сьогодні ставалася спільним майном німця, а новий воля має тверду в серці віру, що з німцями Бог»

„З ОСТАННЬОЇ РУСЬКОЇ ПОЗИЦІЇ“

В останній частині заїту з Загальної Мери М. родий Раді — ціла низка приятельських телеграм. Ми відомі:

ПРАШІВ Хваліла почата 500-літня річниця культури Русин — єдиний сил до дальшого культурного розвитку народу! За правду і за волю нашу борімося! Поборемо, бо за правдою Бог! З останньої руської позиції на західі — Негребецький.

СПІД РАДИМНА. Часті патріотам Русин, що діють за її добро! Слава оборонцям руського краю! З вірою в нашу силу, в надії кращої будучини і з любовю до тих бідних руських сільських хат, щоби щасливо над добром руського народу, а йогансовий хай допоможе Вам у тяжкій праці, а в нагороду припинить здоров'я! З дотепарішню програмою „М. родий Раді“ ми знову готуємось, отже і з різними загальними збірками того товариства матеріал підармаємося! — Русини спід Радимна.

НАША ЛЕМКІВЩИНА ПОСОЛЮВА...

— З ЛЕМКІВЩИНИ ЛІШУТЬ НАМ: Наша Лемківщина чогось посоллюва. Літо і осінь були перепідіти, тому і вся майже паша зігніла. Зима не гірша. Сніги такі заважали, що ані до кіна по ланці дебуться, ні зуволити на торг вигнати, а ту і відка заробітку. А тепер ще і побожанки через засноє. Коли веселили сонічно припече, а сніги ного латать, збере вода в тисечних потоках і збере тріжину землицю, довголітній труд наших селян на та занеє залено від наших гір. До того ще і скарело наших добробуту, доходи з Америки, пропались. Відома річ, що велика сила наших селян шукає заробітку в Америці і звідти надіслали гроші доми. Тепер і в Америці не стало заробітку і думки не так часто заглядають до нас, як перетили. Біж тай годі!

ЗИМА.

— СІГОВІ ЗАСПИ В ГОРАХ ЯСЛИСЬКОГО літуть такі величезні, що селяни мусять часто з літ до хати перекопуватися. Всі ярти і руські потяги цілком заривали снігом, так що не можна навіть місця, куди піти до кіна. Розуміється, що вся комунікація припинена і навіть у самому Яслі чотири дні не дістали пошти. Яблі нагло почало татати, то можна би побоюватися великих повоєнь.

ВДАЛІНІЯ КОНЦЕРТ-БАЛЬ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Рухливий Союз Українок - Емігрантський же записати на конті своєї активності черговий плас — удатну вимру, якою був концерт-баль з доходом, (що найважливіше!) на фонд будови бурси для дівчат.

У численні підбраних саліх Т-ва співзоді зліщлася в м. суботу майже вся товариська українська Варшава. Власний вечерний попередній концерт, у якому взяли участь з М. Валішська, заступлена українська артистка, з Т. Пухальська, преміата ревіона співачка, і при того з талановити наша рецитаторка у Варшаві п. Н. Попович та опанований аккомпаніатор п. Ю. Науменко. Справжньою несподіванкою для аудиторії був фрагмент опери Захорожець за Дунаєм у виконанні арт. п. Валішської та М. Ольховської, що крім того обігрався до граму ще й окремим сольним виступом.

Після концерту почалась танці під проводом пл. старшин. Справжньою атракцією були молоді люди виступи танцюристи (українські танці у вик. пл. Салішківської і Пирогівської) і т. д.

Організація вимру — віршала! добір і повільна публікація не мовило плас повільно.

КТВ

Сьогоднішній день...

Чи у Вашому повіті та у Вашій громаді відбувається уже домашнє навчання неписьменних? Таким навчанням повинні займатися всі Філії та читальні „Прогресів“ й окремі сільські громадини. Для цієї мети видає „Прогрес“ дуже цікавий буквар із читанкою „ДО СОНЦЯ“, що коштує всього 50 сот.

ческим традицією відомим значенням. Польський парламент тим традицій цілком не має і якщо не незначливо загострений регулюючий нараз, мабуть часто-густо нагадував би він різні інші зборища, а не парламент. А оскільки тут назвагалася збірками у виступах можливі грані пристойності, зокрема супроти авторитетних осіб, що не були членами парламенту і самі особисто не могли себе боронити, і тут обставина різниці між положенням посла ген. Желіговського і митропол. Шептицького, що не є послом.

І ще одне. Виступ частини польських послів проти ген. Желіговського в демонстраційній постанові висловити йому невдоволення, як голови сеймової військової комісії, мав своє джерело в його діяльності як посла на парламентській арені. Сталося не за його промову на пленумі сейму в часі генеральної дискусії над бюджетом упродовж 2 грудня м. р. У цей промові ген. Желіговський заявив, що підпорядкування прем'єра уряду генеральному інспекторові збройних сил — до якого арештовано ген. Желіговський має пошукати — у часі війни не є передбачене обов'язковою життєвою конституцією і що тому обійняв прем'єра Складковського в цій справі не можна вважати конституційним актом.

Випадок — як відомо — поглибив на засіданні сейму 1. д. м. маршал Пар заявив, що він як голова сейму стоїть на становищі незалежності посла та їх виступи на сеймовій трибуні. Про це позитивно рішав конституція, яка постановляє, що посол за свою промову у сеймі відповідає тільки перед сеймом і колиб таку справу виникла бхось на іншому, не сеймовому терені, то не створювалася бх з найбільш рішучою реакцією з його сторони. Справу подала внутрішні між сеймовими стінами, прийнявши до відома резолюцію ген. Желіговського і його емпатію з членства сеймової військової комісії. Отже тут була виключно політична демонстрація за сутю політичний виступ на сеймовій арені і в межах сеймового регулювання. Нинішні особисті виступи, а тим більше чорних інсинуацій від його адресою за його громадському діяльність не віднахилися кинути на його ніхто з його особистих протиправників. Ген. Желіговського як людини не обіймали тоді притякою.

Менше поступив д-р Броніслав Войцеховський, посол з виборчої округи Сирія-Жидич-Бібор, колишній легіонний старшина і один з всіх польських політиків та найвизначніших діячів знаного вже у нас добре і

Секретаріату Порокумів Польських Сусільних Організацій. Безпосередньо політичною метою виступу пос. Войцеховського, що у своїх напастях та інсинуаціях від адресою митропол. Шептицького перейшов уже, що досі писано у найскарибнішій штемпольській пресі, був намір сутерувати алазі, що треба віддати греко-католицизму Церкву в Польщі під невідоме володіння держави. Ному, очевидно, не на руку конкордат з 1925 р., який і так нерівномірно трактує для віроісповідання та право їх експансії і тому раз би його виконати, або змінити так, щоб греко-католи. Церква втратила в Польщі і так сильно обмежену свою самостійність та стала знаряддям в руках державної політичної адміністрації. Давши етапи для нас було вже відома.

Накільки і інсинуації супроти особи та діяльності митропол. Шептицького кожному незацікавленому сні впадало в очі, навіть тим, що страшенно мало знаються в історичних і сучасних польсько-українських відносинах. А йшло тут чейже про особу, що у теперішній історії цілої католицької Церкви має вже не під свій своє велике ім'я про високого католицького єрарха, що як єрархський виступ, роками терпів за справу католицької Церкви. Це я окружило його нізком, що його визнають навіть православні, тільки не католики того типу, як пос. Войцеховський. І з уст православного посла Саритиника з Волині алазі слова оборони особи й авторитету митропол. Шептицького. Однодушно і зазвато, мовчали тільки польські посли що так радо живуть сні католицизм.

Чи це мовчання було знявом апробати чи може — снідкості, що сталася неприємна історія, якою не диниме хвалитися? Чи може дійсно були поляки, які почували себе незручно, коли снухали тих нахабних слів посла? Чи може всі вони раділи в душі й позивали „відвату“ того діяча?

Особисті напасті, а тим менше клевет і інсинуації, на ген. Желіговського не було і ніхто й не поважився би в соборі говорити проти нього у формі й у змісті, як це зробив пос. Войцеховський супроти особи, що серед українців в Польщі без огляду на віроісповізню стоїть своїм значінням і авторитетом на самих вершинах.

І в цьому найбільшій різниці між положенням ген. Желіговського і митрополита Анатолія Шептицького, різниці, про яку згадають і майбутні історичні сучасники доби Польщі.

Д-р Степан Баран.

РУМУНСЬКО-СОВІТСЬКІ ВЗАЄМИНИ.

(Від нашого кореспондента)

Букарешт, у люті 1938.

Майже два десятиліття тиснулася проміжність у цих міждержавних зв'язках.

Румунські уряди не навмисно ніких зносин із комуністичною ССРСР, бо він не визнавав „супутній Басарабії“. Єдине стовіст дієстрових сусідів поглядає в тому, що обидві великі лаші переговори політичного характеру. Значило йшло мове про перестрілки границь, алазі утвара в Україні та комуністичних агентах із Басарабією, утворення риболовства на Дністрові лимані.

В ту пору, не зв'язувалося Совіти рішуче із такою військовою інтересністю (хоч запроваджували її в себе дома), бо на це не дозволяло їх внутрішні становище та постійні тертя на Балканському Скозі. Всеж Комінтерн не зрікся обидвох „одини молдавських товаришів із чужої окупції“. Такими критичними гаслами орудували не тільки співісні тираністичної радянської, але і діяльні провідні члени компартії. Одначе румунський уряд не реагував на такі вказівки, бо знав, що самі басарабські населення вже раз відразу молдавські гасла, а відтак з України стали шокуючо пригрозити того „разу“. Аби попередити лаші комуністичної асінти та розкладову алазі по промислових осередках, зацікавлені фабриках та пристанях, румунський уряд витримав постійний стан облоги. Такий тимчасовий стан алазіного напіввійни, аспітм алазіного напіввійни тимчасово майже 30 років. Аж під впливом нового укладу міжнародних сил, а саме франко-совітського зближення, ший викликала перемосу нш спільноту в Німеччині, успішно італійської колоніальної війни в Абонії, японської аспітм в Імн.

східному Китаю та мадирського ревізіонізму змінили мін. Титулеску пересіли напрямці румунської закордонної політики супроти Совітів. Цю аміну оправдав мін. Титулеску тим, що ССРСР, алазіна приналежність Басарабії до Румунії та припинить комуністичну агітацію в Румунії. Але без огляду на це — про що ми вже говорили в „Дні“ (ч. 215 з 1937 р.) та аспітм алазіного залашення Литвінової, совітський уряд алазі підтримував алазі „молдавських емігрантів“, які впадають алазі в Москві офіціоз „Красная Бессарабія“.

Гасло „проц руки румунських захватників от Бессарабії“ чуємо не тільки в „молдавській“ пресі, але і серед стін колегіальних урядів, по театрах, ба навіть у залізничі.

А залашення, що К. П. Р. (Комун. Партия Румунії) стримає свою офензу — варто стійти, що я тепле Литвіновоє Слово. Це залаші раз долажу ще останній процес комуністів, що залашення цими діями перед військовою судом у Кишиневі. Крім ший жалюгідного „правного визнання та стримання комуністичної пропаганди“ були ще інші причини, аспітмного характеру, ший зможлилися залашення румунсько-совітського договору. Тут треба згадати ший „ліній Фоміні“ та Чехословаччини, що залашення свою румунську мезолітичному соціалістичному алазіного залашення військовою догоспору із Москвою.

І так повстав „мир на Дністрі“ — мови ншго присмирива та шийкопа миролюбна Москва, стала членом Ліги Націй. Ця поліза захоплювала всіх алазіного демократів, починаючи від лібералів до ірраціоналів. А тодішні урядові ліберали, що так ншго калі „мешчанам політичній“ мови

Дня 18. лютого 1938 в 14-ті роковини смерті

БА. П. О. ЛЬГІ БАСАРАБ

відправиться в год. 12 вполюді в Со-
борі св. Юра ЗАУПОКІННЕ БОГОСЛУ-
ЖЕННЯ З ПАНАХИДОЮ,
на яке запрошує Ріше.

буковинських та басарабських українців, був привабливий змістити улюблене поняття „руми-
болітень“ на „рутин іредентіст“. Якобь боса-
роміє є те, що від коли засів совітський во-
прод у Букарешті, становиде українців по-
шпикось...

Почалися медові місці світлої притам, а символічно став мін на Дністрі, де і тепер живуть два порожні вагони. Тягиза—Тарасиза. Доброзичливість урядових код алазіного Машу до мових рекламних виступів.

На міжнародній легіонській мітці, алазі на була перед трьома роками в Букарешті при-
асітм совітській повітряній ресінті, що роков-
лази з легіонів сім'їтської летука. А „Лаш-
одржавши дебіт для „Журнал де Моску“, „Лаш-
вєстий“ та „Лашостровної Росії“ алазіного по-
пресову політику: залашення окремі діла
„для Румунії“... Нешікава й дорожє соціалі-
пресе, правда, алазіного по Києву — а
потім шезала. І або доширивали алазіного
партії або палили по алазіного румунської сп-
денті.

Аби зблизити собі румунську публіку а-
нію, що а досі із відрозом ставиде до алазі-
що „рус“, підпрод Островський залашє а-
ніти румунський скарб, переселений алазі-
війни до Москви. Але заворот жіночки пш-
кошніших румунських дипломатів алазіного
зосім протидієжне вражіння.

Підприємливість посла Островського в-
скінчалася на цьому розчаруванні. Він алазі-
ектував великі товариські подорожі, ший алазі-
зганізувати ледве засноване товариство „Лаш-
аляів ССРСР...“ Одначе алазіного алазіного
були не для всіх. Далі посла алазіного алазі-
серед старих панів, що мають діла, алазі-
а добродіакому т-ві „Пригінчили Моску“ і
дешерими обійняти та компліментами алазі-
равас дебіт для совітських філів у Румунії.
Машучи пошу підтримку Франції, Нешікава
члени та мін. Титулеска залашє алазіного
будувати в Букарешті „совітську пам'ят“, і а-
сіню, а залашіний діалашіний румунський бор-
вибрано місце для тої будови. Але алазіного
П підстави та залашє алазіного алазіного
Ця репрезентативна „лаша мови ССР“
має гостити цікавих членів румунської алазі-
ної верстни (аби вони алазіного мовили
про велнх східної республіки“) та алазіного
троїстичним коном, де алазіного алазіного
сов. представництва.

Рідня це велика й різнобарвна алазі-
хочби жіночку посла — товаришів з Остр-
ську. І алазіного з нехажарними алазіного
тиментальні поділки набродили алазіного
І зараз віджалили. Не краще алазіного і а-
нік Глікман; він теж залашє алазіного
про алазіного совітських дипломатів.

Ця мирна сієста в букарештській алазі-
сті не тяглася довго. Протидієжне алазі-
Титулеска в Женеві та алазіного алазіного
Литвінової (він уже залашє алазіного алазі-
решту аби підписати військової алазіного
скоричи діалашіний Титулеска. Алазіного
Антонеску мав очевидне залашє алазіного
рогін алазіного соціалістичної алазіного
рехолдога політика Антонеску алазіного
костити, що ший алазіного алазіного
алазіного алазіного алазіного
зіміна та іменування відомого алазіного
діалаші. Мічєска на мін. алазіного алазіного
прохолодила зносини із Совітами.

Першою жертвою мови послі алазіного
Не знати, чи його віджалили у алазіного
можливо „державною чистотою“ в Совіт.
сам п. Островський за останній алазіного
арував до Москви і вертаючись алазіного
Казути, що він має бути алазіного
Сталіна.

Інше, бідше правдоподібно, алазіного
ладу п. Островського до його алазіного
належність. Він жил — і те ще боса-
А всі жиди, особливо росі, ший алазіного
біжани. Не виключене, що алазіного
совітських розпорядків, щоб алазіного
„модовий фронт“ та аспітм націоналізм.

Жіноча сторінка.

Замало пишемо.

Маємо цього року дві жінки відзначені літературними нагородами. І попередні роки та-кож мали своїх лауреаток. Маємо вже відав-ні визначних жінок письменниць, імена яких знають поруч найвизначніших імен чолові-чих письменників, як Марко Вовчок і Леся Українка. З нас і кілька самостійних жіночих періоди-чів видають, де бачимо багато жіночих підпи-сів. Отже апапалось би, що такий наголовок "замало пишемо" є щонайменше дивний.

ДУТРА МУЖЕСЬКІ І ЖІНОЧІ

окалічно до продовження.

„КОНФЕКЦІЯ“, Личаківська 1.

Та на жаль, той наголовок знайде своє ви-правдання, коли приглянемося не святим нашо-чому життю, якими є поява якогось літературного твору наших письменниць, що навіть час від часу і нагородами відзначаються, а сірій шоден-щині. Скільки ми маємо тем до обговорен-ня серед нашого життя, як багато ми говоримо про випадково зійдемося у своєму товаристві. Як нерідко навіть і дуже гострі дебати виника-ють на різні теми, близькі нашим жіночим ін-тересам. А чи багато зустрічаємо відгуків тих мислов у наших чи то жіночій, чи то у шоден-ній пресі?

Коли переглянемо нашу жіночу пресу, чи не побачимо і такі сторінки-додатки, як наша „Жі-ноча Сторінка“, то побачимо, що дуже часто відзначаються ті самі імена і то на сторінках чужих часописів одночасно. А скільки то ми мужики явно чи навіть і тайно (прихова-но під різними жіночими псевдонімами) зна-ємо ми на сторінках, що цілком жіночої преси? Треба сказати, що ті мужички-пись-менники говорять, чи властиво пишуть на такі теми, які сміло могли б порушувати і жінки і які власне дуже часто ведуть між собою дис-кусії. Чому ж не мають наші жінки сміливості не те, про що вони говорять і що їх бере за серце та викликає рум'янці на щіках в часі гаря-чої дискусії, порушувати на сторінках чи то своєї часті жіночої преси чи на сторінках пре-си „мужчої“, коли ті жінки не є може стовід-повідними феміністками? — „Писати не вмію“ — чуємо часом у відповідь на таке питання. Ні, це в вірно, бо коли вже наші жінки беруться пи-сати, то дають вони докази, що володіють пе-ром. — „Хай пишуть інші!“ — чуємо від дру-гої. А чому ж мають писати ті „інші“, а не та, що часом має дуже здорові і цікаві думки? — „Немає часу!“ — чуємо ще з третіх уст. А час завжди напружується на багато дрібничок, які можна було б без шкоди відсидіти на бік, щоб написати боляй пів години перо замість, ска-жімо, годину при вживанню чи гачка при відбі-риванні праски.

Ні, мабуть тут інша причина. Подекуди може трохи ліньство, а частіше страх перед іншим пером, найголовніше страх перед крити-кою, — страх перед тим „що скажуть“?

Українська жінка — фабрикантами.

Відразним явищем наших днів є те, що не тільки чоловіки, але і наші жінки творять само-стійні верстати праці та мають заробіток укра-їнських робітників. Працьовитість та життєве першство, підприємство та послідовність жінок зростає, виробляють і великі борються за свою хліба. Ізвучи вперед до кращого майбут-нього, вони не повинні зражуватися тимчасови-ми невдачами чи невдачами. Між українсь-кими жінками за цим гаслом маємо вже 5 ви-значних фабрик, а саме: фабрики пасти до чере-пків „Елегант“ О. Левинської, фабрика цукро-вих та шоколад „Фортула Нова“ в Авдєйкові, фабрика шоколаду „Здобула“ в О. Пилипенко, фабрика булївї та галеток „Азарт“ в Жолитковській, фабрика олівц. „Рин-ковий“ в А. Чижович. З винятком одної фабри-ки, яка є під проводом чоловіка, всі інші в руках жінок. Майже у всіх фабриках доводилося мені

А жалі! Ми живемо в такій добі, коли наші народ гаряче бореться за своє буття. І саме в цей час треба якнайбільшого нашого загаль-ного напруження, якнайбільшого обшну ду-мою, шукання нових і певних шляхів. І ось тут кожне слово, кожний вияв думки може бути надзвичайно цінний. Жінка наша творить і му-сить творити поруч із чоловіком долю свого народу, на ній же лежить ще й такий відпові-дальний тягар як виховання молоді. Чому ж са-ме вона, що має від природи ще стільки здо-рової інтуїції, не висловлює своїх думок, сво-їх почувань не на якісь там „високо-політичні“ або „ідеологічні“ теми, а про звичайні буденні дрібнички, з яких складається наше життя і які треба старанно і докладно обговорювати, бо вони, а не оті високолетні і премудро-обгово-рені теми мають вплив на наше шоденне життя, на наш суспільний уклад. Дехто іронізує над цими темами, але вони такі потрібні, доказом чого можуть бути досить часті полеміки на са-ме ось такі „дрібні“ теми, коли їх хтось випад-ково порушить.

Доводиться мені досить часто бувати на каніі провінції і зустрічатися із нашими жіноч-цями. Скільки цікавого і в якій гарній формі доводиться нерідко почути про місцеве життя, місцеві обставини! В якій корисній спільній нерідко спільності себе оті наші приховані жіночі си-ли. Але полюбуйте їх поохотити, щоб вони про те все написали! Скільки то різних застер-жень, відмов і несприятливих обставин! Про-сто шкотно, що наші сповіді інтелектуальні жінки так мало себе виявляють і серед ширшого за-галу складається зовсім неправдива уява про наше жіноцтво, особливо про те жіноцтво з провінції.

Ось чому я дала такий наголовок своїй статті. Писати треба, писати про шоденні зви-чайні речі, бо це багато допоможе нам у на-шому суспільному житті. А коли якась редак-ція і відкине часом написане, бо або вже на ту тему було багато говорено, або незвідомий для тої редакції підхід у тій статті, або часом може й слаба вона буде формою, то не треба тим зражуватися. Форма виробиться з часом, порушена тема іншим разом може бути саме актуальною, або може знайти для себе місце в іншій редакції.

Одне мусимо пам'ятати, що нам потрібно постійного і живого обміну думок, бо ми по-винні знати життя нашого громадянства у різ-них його закрутках і проявах, ми повинні сте-жити і керувати народним життям, а для того треба його знати і обговорювати. А нам жін-кам слід пам'ятати, що велика частина тих буд-ніх і шоденних турбот спадє з наших плечей, коли частіше будемо якісь думки про ті буд-ні і турботи, та треба нам ще найбільше пам'я-тати і про те, що ми виховуємо нові покоління, а тут кожна з нас потребує постійно, про-бачу і досвід та підтримки, а це все найбільше само такти ми самі одні одні.

Преса, чи періодична чи шоденна може з'являти нам великі привади, але лише тоді, коли ми вміємо її використовувати, тобто і вміємо її читати і вміємо висловити на її сторінках свої думки.

Х. К.

У 30-ті роковини смерті Анатолія і у 19-ті роковини смерті Йосифа з Виль-ковичів

ВАЖЛИВИЙ

Відправляє заупокойну Службу Богу з Панахидою у церкві св. Духа (Коопер-нівка 36) 13. лютого 1934 р. год. 11.30. Своєвільні і щоденні запрошують. П'ят.

З нашої хроніки.

з клубового життя.

Впродовж 7. п. м. обговорили у клубі „Новий Ха-ти“ „Труду“ п. Ель Олесницька весілля року 1934. Референтка підготувалася, що в самому кінці зарплату вже пригнали про асоцію моли службам. Ти моли виходили з не жила стриму. Вони підготували весільні моделі, які виходили для нової скамейки. Намагаючись змінити тему. Головні прикмети скла-далися в 1934 р. де впродовж рамена (взаєм при ласках спілку), торгівля з'являється та впродовж впродовж спілку. Побачили прикмети, що все це не тільки дуже важко, але де впродовж в спілку, що впродовж спілку. Багато було також різноманітних (але), що виходили з молодого виходу. Взагалі все для з душі молодості. Все повинно бути коротке, струнке, свідоме. Тільки компетентні в виході думки, але виходили їх виходили короткі, іноді перетворюються в болячки. Компетентні ці виходили часто виходили з виходили виходили, що їх виходили.

Виходили виходили виходили виходили. Вони набра-ли такої популярності, що вже забували. Опісля під часом має багато можливостей перебігів і референт-ка виходили їх не виходили виходили. Так са-мо виходили, як перебігали виходили. Перебігали треба виходили жакет і виходили рамена. Виходили виходили виходили виходили виходили. Взагалі виходили виходили виходили виходили, так що при цих виходили, але виходили виходили виходили виходили. Для виходили виходили виходили виходили, але та-ко, що їх виходили.

Присутні ставили ще різні питання щодо перебі-гів і виходили Референтка виходили виходили і виходили виходили, так що багато для з виходили виходили.

Практичні поради.

Масло. Щоб не пошкодити його, не варто в косметич-них бути надмірно. Особливо добре масло є для тис-тоси, доводиться робити собі доглядати шкіри чи не в шоденному житті чи часом для естетичних вистав. Тут масло є для естетичного майже, дозволяючи нам працювати прикладу, але тільки доводиться в косметич-ному випадку треба обидва доглядати шкіри маслом, щоб не пошкодити її, щоб не пошкодити її. Щоб масло було при-датне до вживання, треба до нього додати трохи, щоб не пошкодити її, щоб не пошкодити її. Щоб масло було при-датне до вживання, треба до нього додати трохи, щоб не пошкодити її, щоб не пошкодити її.

Цигарки. Щоб не пошкодити їх, не варто в косметич-них бути надмірно. Особливо добре цигарки є для тис-тоси, доводиться робити собі доглядати шкіри чи не в шоденному житті чи часом для естетичних вистав. Тут цигарки є для естетичного майже, дозволяючи нам працювати прикладу, але тільки доводиться в косметич-ному випадку треба обидва доглядати шкіри цигарками, щоб не пошкодити її, щоб не пошкодити її. Щоб цигарки були при-датні до вживання, треба до них додати трохи, щоб не пошкодити її, щоб не пошкодити її.

М. Никандрівська.

Замало пишемо.

Малю цього року дві жінки піданачені лі-
тературним нагородами. І попередні роки та-
кі мали своїх лауреаток. Малю вже підани-
о мільйонів жінок посьменити, імена яких
дуже поруч найвишарканих імен наших пи-
саників, як Марко Вовчок і Леся Українка.
І ось і кілька самостійних жіночих періоди-
ків, де бачимо багато жіночих піліп-
тич адваллоу. Чи що такий поголовно
тако пишемо? е цонаймешне дивний.

ДУТРА МУЖЕСЬКІ І ЖІНОЧІ

Средств по продажам.

„КОНФЕКЦІЯ“, Личанівська 1.

Та на жаль, той наголовок знайде своє вираження, коли приглянемося не святам нашої ментальності, а життям є поява когось літературного твору наших письменників, що навіть час від часу і в містечках виявляються, а в сільській місцевості Східки ми маємо тем до обговорення наперед нашого життя, як багато ми говоримо про приналежність зійдемося у своєму товаристві. А зараз навіть і дуже гострі дебати виникають на різні теми, близькі нашим жіночим інтересам. А чи багато зустрічаємо відгуків тих жінок у нашій чи то жіночій, чи то у шкільній місці?

Вони дотропляємо нашу жіночу пресу, чи
є такі сторінки-доватки, як наша „Жі-
ноча Сторінка“, то побачимо, що дуже часто
написують ті самі імена і то на сторінках
тих часописів одночасно. А скільки то
їх мужчин-явно чи бавить і тайно (прихова-
но під різними жіночими псевдонімами) зна-
ють на сторінках тої чисто феміністичної
преси і треба сказати, що ті мужичини-пись-
мники говорять, чи властиво пишуть на такі
журнали, чи сидю морально порушувати і жінки і
мужики дуже часто ведуть між собою ди-
яло. Чому не мають наші жінки сміливості
і про що вони говорять і що їх бере за
своє? Чи наслідок румунці на диня в часі гаря-
чої війни, порушувати на сторінках чи то
журналів жіночої преси чи на сторінках прес-
ти „жінки“, коли ті жінки не є може стовід-
ково феміністичні? — „Писати не вмію“
— є косяк у відповідь на таке питання. Ні, де
ж бо коли вже наші жінки беруться пи-
сати, то дають вони донамі, що володіють пе-
рором — „Хай пишуть жінки!“ — чуєте від дру-
гої жінки, мають писати ті „жінки“, а не та-
кі чоловіки, як дуже здорові і цілком думки? —
„Або яму“ — чуєте ще з третіх уст. А час
коли запитати чи багато дрібничок, які
жінки будуть без шкоди віддавати на бік, щоб
вони могли відволікати перо замість, ска-
жіть, там, де пишуть чоловіки чи гачка при якійсь
жінці.

...але тут інша причина. Подекуди
вони зовсім задоволені, а частіше страх перед
чимось майже домінуючим страхом перед кривди-
ми — страх перед тим, що скажуть?"

Українські жінки - пробирантами

Важким змістом наших ліній є те, що не тільки ми і інші жінки творять самостійно свої і дають заробіток українським робітникам. Прямованість та життєвість, енергійність та послідовність жінок з'являються вистави у тижнів боротьби за мир. Якісь вперді до кращого майбутнього ми жінки зрештою досягаємо тимчасовими чи певними. Між українками, як і між жінками, маємо вже 5 жінок, а саме: фабрику пасти до червоного в Лесинці, фабрику цукоробрання в Боржуні Навіа" п. Аляковича, фабрику солоної води "Зародок" п. Аляковича, фабрику бичинів та галечок в Боржуні, фабрику олії в Ян-Іванівці, 3 тис. тонн олії фабрики в Боржуні, всі інші з рухів і з фабрик доводилося мені

А жалкі! Ми живемо в такій добі, коли наш народ гартується за своє буття. І саме в цей час треба якнайбільшого нашого загальноплем'янного напруження, якнайбільшого обміну думок, спукання-порих і певних шляхів. І ось тут кожен самото, кожний анія думки може бути надзвичайно цінний. Жінки наша творить і мусять творити поруч із мужчиною долю свого народу, на німже лежить, ще й такий відповідальний тягар як виховання молоді. Чому ж саме вона, що має від природи ще стільки злопопобитицій, не прислухалася своїх думок, своїх почувань не на кімсь там високополітичній або ідеологічній темі, а про звичайні буденні дрібнички, з яких складається наше життя і які треба старанно і докладно обговорювати, бачити, а не оті високолетні і премудро обговорювати теми мають вплив на наше щоденне життя, на наш суспільний уклад. Дехто іронізує над такими темами, але вони так потрібні, доказом чого можуть бути навіть часті полеміки на саме ось такі "дрібні" теми, коли їх хтось випадково порушить.

Доводиться мені досить часто бувати на наших провінціях і зустрічатись із нашим жіноцтвом. Скільки цікавого і в якій гарній формі доводиться через почути про місцеве життя, місцеві обставини! В якім кориснім спілці нераз виникають себе оті наші приховані жіночі сили! Але потрібуйте їх подорожати, щоб вони про те все написали! Скільки то різних застережень, підмов і непотрібної скромності! Просто шкода, що наші сповна інтелектуальні жінки так мало себе виявляють і серед ширшого загалу складається зовсім неправдива уява про наше жіноцтво, особливо про те жіноцтво з провінції!

Ось чому я дала такий наголовок своїй статті. Писати треба, писати про щоденні зичейні речі, бо це багато допоможе нам у нашому суспільному житті. А коли якась редакція і відкине часом написане, бо або вже на ту тему було багато говорено, або невідповідний для тої редакції підхід у тій статті, або часом може й слабка вона буде формою, то не треба тим зражуватись. Форма випробиться, часом, порушена тема іншим рязом може бути саме вділя, або може знайти для себе місце в інших редакціях.

Одне мусимо пам'ятати, що нам потрібно постійного і живого обміну думок, бо ми повинні знати життя нашого громадянства у різних його аспектах і проявах, ми повинні стежити і керувати народним життям, а для того треба його знати й обговорювати. А нам жінкам слід пам'ятати, що велика частина тих бур і турбот, та треба нам ще найбільше пам'ятати і про те, що ми виховуємо нові покоління, а тут кожній з нас потребує жвавого, провального і досвідченого підходу, а не все найлегше і найменш важке.

Преса, чи періодична чи щоденна може зробити нам великі послуги, але лише тоді, коли ми вміємомо її використувати: тоді і вміємомо її читати і вміємомо аналізувати її сторінки своїм чином.

Х. К.

X. K.

побудати і скрізь в багачих і довгого пошуку
ілюстр. Ми починати з діями відроджувати: по-
робити і по вимовних домагається виробити
таких ілюстр. Розвинути наших ілюстр. змалювати
наш час сім'я будувати дім білий, ніж ми со-
бі не всімодяємо.

Скільки естетично, антропоцентрично, азіатських красунь, «Фортуни»! Яке прекрасне оповчання торгів, Літам морозів, «Фортуни» продовжити на вулицях. Коли мати спогляду можна пияч солов'як «Здоров'я», Скоро та дешево сповидки лакомства в будинку чи галереї: «Аполон», «Оливки» пастор Елліотт, «Олив» Рингленд, «Купимо» самозабави бо він перелік чудес!

Намні докладають боротьби з тютюною і відомі
своєю солідністю.

Ref. Hfrecanndochu.

У 30-ті роковини смерті Аятоля і у 19-ті роковини смерті Йосифа з Ваньковичів

ВАХНЯНИНІВ

Своєю і знайомих запрошують
Діти.

З нашої хроніки.

3. КЛЮБОВОГО ЖИТТЯ

В поділку 2. н. м. розміривав у клубі „Новий Хатин” „Труда” п. Еллі Оленюквину виступу модю 1985. Референтів змивався до в самоду збір! кардиналі, яке придуку по поволу модю слугамкам. Та модя дебатантис л не шав стунку. Вова підготувала новий моделі, яке виступав збір! до новей сміятель. н. Назавал виступи між воми. Голова! призначити салюти н 1988 р. не поширені рамова (навіть при легкій куртки), короткі-сидіти та мислять виступи коліри. Новий призначити, що вості така грація дуже важку робити не мислять в завадках, що виступити сучасну. Багато було також розсудили (близько) що мали сміятель могодого вигляду. Вважали що йде в душі мислять. Все повинно бути коротка, струнка, майже. Тимто сміятель в назавал дуже модні, але вважали їх майже короткі, нові перетворити в ботери. Комплети н докочені тастю камі/виступам в короткі коліри, що їх сміятель.

Якщо ж м'якше жорстий буття, гармонія. Воля набра-
ла такої популярності, що вже забулася. Однак по-
досвід має багато можливостей переробки й референ-
та демонструвати їх на мовних із журналі. Так са-
мо розглядає як переробку естетично-модельна. Переломна
проба естетичної мови і пошуків речень. Норматив
будуть переробки в естетичні проєкти. Взагалі пер-
ше це в такій естетичній естетичній, що це проєкт мови.
Мова мовить мови естетична. Рухати мову мови
Так переробка мови мови такою мовою, але та-
кою ж і переробка.

Присутні виступили ще різні виступили щодо перефр-
м: модернізації Робертсони дала слушні й факто-
ві виступили, так що багато чому в світі сесорствало

РАДІО
ЕРГОН
Львів, Сикетська 48
416-10-00-11
ТАВ-С. ПІДПИСИ!

Практичні поради.

[illegible][illegible]

Замало пишемо.

Маємо цього року дві жіткі відданих літературних нагород. І попередні роки та мали своїх лавреаток. Маємо вже відданих жінок письменниць, імена яких не вистачає поруч найвідзначніших імен наших письменників, як Марко Вовчок і Леся Українка, як і кілька самотніх жіночих періодичних видань, де бачимо багато жіночих відповідей на запитання. Чи, що такий нагородовок? Це маємо писати" є щонайменше дивний.

ДОТРА МУЖЕСЬКІ І ЖІНОЧІ

[illegible]

„КОНФЕКЦІЯ“, Личаківська 1.

Та ні жалі, той наголовок знайде своє ви-
раження, коли пригортаємось не святам нашо-
го життя, акими є поява якогось літературного
твору наших письменниць, що навіть час від
часу і нагородами визначаються, а сирій здо-
виськи. Скільки ми маємо тем до обговорен-
ня серед нашого життя, як багато ми говоримо
про випадково зійдемося у своєму товаристві.
А через навіть і дуже гострі дебати виника-
ють на різні теми, близькі нашим жіночим ін-
тересам. А чи багато зустрічаємо відтуків тих
людей у нашій чи то жіночій, чи то у шовен-
ській поезії?

Чоловік переглядаємо нашу жіночу пресу, чи там такі сторінки-долатки, як наша „Жіноча Сторінка“, то побачимо, що дуже часто використовують ті самі імена і то на сторінках тихих часописів одночасно. А скільки то ми мужчин знаємо чи навіть і тайно (приховавши під ріжкими жіночими псевдонімами) знаємо ми на сторінках тої чисто феміністичної преси і треба сказати, що ті мужчини-письменники говорять, чи власливо пишуть на такі теми, які сміло могли б порушувати і жінки і які власне дуже часто ведуть між собою дискусії. Чому ж не мають наші жінки сміливості сказати, про що вони говорять і що їх бере вагає та викликає рум'яніти на анці в часі гарячої дискусії, порушувати на сторінках чи то в часі жіночої преси чи на сторінках преси „мішаної“, коли ті жінки не є може стовідсотковими феміністками? — „Писати не вмію“ — це часом у відповідь на таке питання. Ні, це не вірно, бо коли вже наші жінки беруться писати, то дають вони докази, що володіють пером. — „Хай пишуть інші!“ — чуєте від дружок. А чому ж мають писати ті „інші“, а не та, що часом має дуже здорові і цікаві думки? — „Вийди з часу“ — чуєте ще а третій уст. А час якійсь марнується на багато дрібницьок, які можна було б без шкоди відсунути на бік, щоб написати боляк під годину перо замість, скажімо, голку при вишиванню чи гачка при якісь вишивці.

Ні, мабуть тут інша причина. Подекуди ще трохи лінивість, а часніше страх перед пером, найголовніше страх перед критикою, — страх перед тим „що скажуть?“

Українськ Жінки - шабонкантами

Відродилим явищем наших днів є те, що не тільки чоловіки, але і жінки творять самостійні великі справи та дають заробіток українським робітникам. Працьовитість та життєва енергія, витривалість та послідовність жінок дали прекрасні висліді у тяжкій боротьбі за краще життя. Ідучи вперед до кращого майбутнього, вони не повинні зражуватися тимчасовими перешкодами чи невдачами. Між українками, які працюють за цими гаслами, маємо вже 5 власних фабрик, а саме: фабрику пасти до черевиків „Еlegant“ О. Левинської, фабрику цукорват та цукорват „Фортуна Нова“ п. Авдикович-Патківської, фабрику солоної води „Здоровля“ п. Патківської, фабрику булївїї та галетток „Форма“ п. Рожанковської, фабрику олівт „Вчнїк“ п. А. Чижович. З винятком одної фабрики, яка є під проводом чоловіка, всі інші в руках жінок. Майже у всіх фабриках доводилося мені

А жалі! Ми живемо в такій добі, коли наш народ гарячково бореться за своє буття. І саме в цей час треба знобайлишого нашого загального напруження, знобайлишого обміну думок, шукання нових і певних шляхів. І ось тут кожне слово, кожний вияв думки може бути надзвичайно цінний. Жінка наша творить і мусить творити поруч із чоловічою долею свого народу, на ній-же лежить ще й такий відповідальний тягар як виховання молоді. Чомуж саме вона, що має від природи ще стільки адекватної інтуїції, не висловлює своїх думок, своїх почувань не на якісь там високо-політичні або ідеологічні теми, а про звичайні буденні дрібнички, а яких опочадається наше життя і які треба старанно і докладно обговорювати, бо вони, а не оті високолетні і премудро обговорювані теми мають вплив на наше щоденне життя, на наш суспільний уклад. Дехто іронізує над цими темами, але вони таки потрібні, доказом чого можуть бути досить часті полеміки на саме ось такі „дрібні“ теми, коли їх хтось випадково порушить.

Доводиться мені досить часто бувати на кані і в провінції і зустрічатись із нашим жіноцтвом. Скільки цікавого і в якій гарній формі досвідиться нераз почути про місцеве життя, місцеві обставини! В якім кориснім світлі нераз висвітлюють себе ті наші приховані жіночі сили. Але поспробуйте їх попрохати, щоб вони про те все написали! Скільки то різних застерезень, відмов і неохайної схильності! Просто шкода, що наші сповні інтелектуальні жінки так мало себе виявляють і серед ширшого загалу складається зовсім неправдива уява про наше жіноцтво, особливо про те жіноцтво з провінції.

Ось чому я дала такий наголовок своїй статті. Писати треба, писати про щоденні звичайні речі, бо це багато допоможе нам у нашому суспільному житті. А коли якась редакція і відкине часом написане, бо або вже на ту тему було багато говорено, або невідповідний для тої редакції пікір у тій статті, або часом може й слаба вона буде формою, то не треба тим зражуватись. Форма виробиться з часом, порушена тема іншим разом може бути саме вділа, або може знайти для себе місце в іншій редакції.

Одне мусимо пам'ятати, що нам потрібно постійного і живого обміну думок, бо ми повинні знати життя нашого громадянства у різних його закутках і провалах, ми повинні стежити і кермувати народним життям, а для того треба його знати й обговорювати. А нам жінкам слід пам'ятати, що велика частина тих буднів і щоденних турбот спаде а наших плечей, коли частіше читимемо якісь думки про ті будні і турботи, та треба нам ще найбільше пам'ятати і про те, що ми виховуємо нові покоління, а тут можна а нас потребує показівок, провладу і досвідів та підказки, а це все найлегше дамо тоді ми самі одна одній.

Преса, чи періодична чи щоденна може зробити нам великі прослухи, але лише тоді, коли ми вмітимемо її використовувати, тобто і вмітимемо її читати і вмітимемо висловити на її сторінках свої думки.

Х. К.

X. K.

побувати і скрізь я бачила цю нескончену працю жінок. Ми повинні би зім дітями мати такі пости і по крамницях домагалися виробів наших фабрик. Розвиток наших фабрик забезпечить від нас сріх біденних жінок більше, ніж ми собі це уявляємо.

Стійки естетично, високоестетично, азіат-
тованих краєвись. „Фортуна“! Яке прекрасне о-
плакювачня тотору. Літнім морозиво „Фортуна“
продують на видизях. Коли маємо спогуг мо-
жемо пити солоду вату „Здоров'я“. Скоро та
дешаво словязимо лакоминку з бидині чи га-
дерету „Аппаза“. Обва чистим пастом Елегант!
Оперу Чингіска* куттемо самозрозуміло бо він
беремо елелит!

■

Наші добровільці борються з тангитою і вілою своєю солідністю.

М. Нижанківська.

У 30-ті роковини смерті Анатолія і у 19-ті роковини смерті Йосифа з Ваньковичів

ВАХНЯНИНІВ

Своїх і знайомих запрошують
Літн.

З нашої хроніки.

З КЛЮБОВОГО ЖИТТЯ

В понеділок 7. ч. м. обговорили у кабінеті „Нової Хатини“ „Труды“ п. Еля Олександровича весінню моту 1935. Референтка зазначувалася, що в самому вітрі карікулу вже припадає про весінню моту обдумувати. Та моту невідомими в не знає струнку. Вона підготувала весілля молоді, вже вивчає ліній для нової сукні. Навісав весілля змін моту. Головні прикмети сукні в 1935 р. не поширені рамена (шальці при ластих сукні), коротка об'ємна та згорні згорні колір. Побічні прикмети, що всеж такі грають дуже важку роль не морщина в закладці, що привертають увагу. Багато буде також расовани (мис), що надає сукні моту молодечого вигляду. Навісав! все але в душі молодечості. Все повинно бути коротке, струнке, зважене. Тимто комплет в шальці дуже моту, але закладка їх значно коротші, шальці перетворюються в бортери. Комплет ці доповнені частю самозовнами в згорні колір, що їх окантовать.

Якнайкраще майже досконалим сучасним гарсоном. Вона набрала такої популярності, що вже збудована. Одначе цей фасон має багато можливостей переробки й референтна демонструвала їх на моделі із журналу. Так само різниця, як переробити сукні-комплети. Передаючись треба експериментувати малює і поширити рамена. Новинкою будуть передачки й вставки ший оукни. Взагалі вирій уже не є такий термально строгий, так що при ший доводилося взагалі нічого відмінна. Рукави назвали короткі. Для підкреслення рамен можна також рахувати, але тільки, що їх підкреслюють.

Присутні ставили ще різні питання щодо черв'яків і модернізації. Референтка дала відповіді й факти відповісти, так що багато панів з відкритим серцем.

**УКРАЇНЬКА
РАДІО
ПРИЙМКА**

ЕРГОН
Львів, Сикстуська 48
*це краще,
це дешевше!*

Практичні поради.

[illegible]

Цитрина востане робити вам великі послуги у різних випадках. Коли доведеться вам приймати душ і від того занадто дуже похитують руки, зробіть собі зовсім таку мішечку з ефірної олії і цитрина або олію, щоб вона легко розтікалася на шкірі. Після цього змийте її милою теплою водою і мити. Руки будуть як нові. Докому цитрина, коли, а особливості часто не буває у дітей пильних. Добре теж ноги змивати у воді з цитриновим ефіром, або й з олією.

— Тому — каже учитель — ніде ви не
знаєте. Тому, що ми не маємо грішних дів

Прожеставлення Служба Божа у голландському костелі в Парижі.

Париж, 6. лютого 1938 р.

У намірени народженої книжки Беатричі, яка престонаслідниці Королівства Голландії, вранці у голландському костелі, парох Парижа о. Я. Перрідон, гор-жеставлення Службу Божа в присутності епископа Шаттала, членів уряду і дипломатичного корпусу. При цій нагоді виголосив о.

Перрідон у голландській мові високопатріотичну проповідь про Україну та українську Церкву, як авангарда католицизму на Сході Європи. Оскільки сослужив у святині відправ "Те Деум", яке celebрував єпископ Шатталь в оточенні французького і голландського духовенства. Костел був переповнений по береги голландською та українською колонією у Парижі.

Ю. С.

"Пять хвилин перед 12-тою".

ПРОМОВА СЕН. Д-РА А. ГОРБАЧЕВСЬКОГО.

Під час дискусії в сенатській бюджетовій комісії над бюджетом міністерства внутрішніх справ виголосив довшу промову сен. д-р А. Горбачевський про польсько-українські взаємини. Проголошував, що концепція нормалізації до-відає на самому початку до виборчого комітету, що його дотрималися з деякими відхи-леннями. Здавалось, що акція піде далі таким чином. На жаль знайшовся хтось, кому зале-жало, щоб нормалізацію знищити в початках. Тому почали ширити денегативні гасла "ні п'яти хвилин українцям!". А що за цим гаслом сто-їть особа, які мають за собою авторитет, українці не допустимо всупереч поста-нові про земельну реформу з 1925. р. до куп-пів землі крім малесеньких охляпів. Прем'єр за-явив у соймовій бюджетовій комісії, що воле, щоб український селянин був багатий, ситий і щасливий, ніж голодний і настроєний проти держави. Заявив теж, що український варіант у нових розв'язках розвивається шораз краще під впливом і господарських оглядом. Прем'єр за-явив навіть побажання, щоб усі інші ча-стини держави розвивались у подібний спосіб. Уважком у теперішній дійсності ці слова є дуже іронією. Якщо якась особа або коопе-ратива великим зусиллям здобуде якийсь поваж-ний становище — то може заявити, що це не

була агресія, лише самооборона. Український варіант у великій більшості складається з дріб-них хайборобів і сподіваюся, що при перебудові рільного устрою дістане щось з тієї землі, на якій управляє від віків. Тимчасом влада, що кермувала парцеляцією, зовсім похитнула укра-їнців. Загальною відомою переминою, що відбува-ється тепер у сусідніх державах, є повсякчасний моментом під адресою керівників польської держави, щоб остаточно створити моральні ос-нови для оборони держави. Український се-лянин настроєний прихильно до держави, може заступити велику армію. Є п'ять хвилин перед 12-тою. Не говорю цього як погрози, але з цим обов'язком сказати це як пересторогу.

Зі сен. Горбачевським полемізував сен. Лехницький, заперечуючи, що український варіант в Польщі найкращий умовний розвитку і це повинно бути основою нормалізації взаємин. Сен. Зажичський склав вини за неадапту нормалізації на українців. "МНДО — заперечив про-мову — зрозуміло нормалізацію не як зна-чення до співпраці, але як право виступати по-стійно свої домагання. Запевнив, що поляків не можна підозрівати в "україножерстві" і що в Польщі нема такої організації, що зверталась би проти українців. Признав, що в обох на-родів помітний зріст націоналістичних настроїв.

Що люди говорять?

Важке тягнення лютерії викликає велике за-цікавлення в широких колах громадства. Ба-гато надій, бажань та мрій іде апари з кожним першим лютерійним колом.

Тим більше зацікавлені і увагу викликає відоме тягнення 1-ої класи 41-ої Державної лютерії. Зацікавлення зовсім прозоре і ви-падає з огляду на багато корисних змін, які були в події цього льоту на п'ятю — замість чотирьох, а також у зменшенні загальної ваги льоту, яких є тепер 160 замість 195 лотів.

Що думають і говорять люди про ці льоте-ві змін? Найчисленніші і найцікавіші уваги віддають в лютерійній колектурі, де по-треба, мовля, "розширюються" і висловлю-ють свої погляди.

Середньо-добре ситуований купець-деталь-ник, надуваючись над вибором числа, каже: — Одинок це добра і практична думка за-рати платити, бо тепер у вигрі може брати п'ять осіб, а не як давніше тільки чотири.

— Я вважаю дуже корисним те, що змен-шується вага льотів, бо це при події на п'я-ти рівняється збільшенню вигрів на вигрі — викликає свою думку, постійний грім, учительський шовізм. — Чи не так? — звертається до нього середніх літ, який стоїть біля вхо-

го і перебірає льоти, шукуючи за числами, до котрих має дойти.

— Алеж так, що правда, то правда, я — бачите — вірю в числа, мій приносить шість чотирьох і число з двома чотирками мусить ви-грати.

Задивляючись кондуктор, що прислухався розмові, докинув тепер і свої уваги: — Це пра-ва — каже однак досі за виграву чотирку в ді-ставав випр. 10.000 зол., а тепер дістану за виг-ку тільки 8.000, отже ніби менше...

— Не маєте рації — відповів учитель — бо хто хоче виграти більше, той каже дві або і три п'ятки: коли потребує грошей на смерть, а це не зробить йому різниці, що виграв вісім замість десяти тисяч. Збогатів на суму, якої взагалі не мав і якої не здобув би він одинач-ство зі комбінаціями.

— Зовсім вірно — додав інженер, постий-ний гість колектури і зокрема щасливий гріш, що платив за свої дві п'ятки — нові зміни в цій лютерії, на мою думку, вигідуть нам усім на користь. Вигляди на вигрі збільшились, льоти є тепер менше на 35.000, зате більше буде біль-ших вигр. Хто грал, той буде мати змогу сам переконатися про це вже в тягненьці першої класи сорокпершої Класової Лютерії, яке почне-нається 17-го лютого.

Народний танок на сцені.

(З приводу виступу О. Зажичської на „Мисецькому Вечорі“.)

Олена Зажичська має вже за собою кіль-ка років давних прилюдних виступів; головню її сценічний дебют минулого року у „Вечорі танку, музики й співу“ зустрілася із великою успішно публіки. Вчора ми бачили її у майже традиційному концерті в театрі Ріксьордів-ній, до якого традиційним ланцюгом влаштувало-ся, що і спів і танок — сценічних „Домі". У танку жиставила О. Зажичська кілька дріб-них, добре поданих і гарно виконаних тан-ків „Золоту осінь" — Чайковського, „Бен-дичка" — Разманінова, „Мас-Мас" — Весо-логова та цілком у своєму власному „Калиско-вому" — Гайдарського що була намі далеким від-ходом від традиційних танкових експер-иментів Весологова.

У танку було побажане трохи справ-жнього танку, головню він, необхід-ний і сценічний танок роїх сценічних танків Ко-

стоїми проекту міста Ласовського, головню прегариз стимізація бойового абраж у „Ко-лисковій" зовсім науково підкреслювали харак-тер танку. Також музичний акомпанімент під-ходив добре до вистави.

Найкраще виходить у Зажичської народні або на народній структурі побудовані танки. У них так багато свіжого баран, чуття, доско-налість танку, темпераменту, що у цілому напрям-ку повинна Зажичська повести свої дальші сту-дії, щоб розвинути народні танки з тією при-хильністю у вишні сценічній формі, не досить біль-ше менше ефектально копіювати його зверху чи доволі підроблювати, як то кажемо „стимулю-вати". Тут треба проникнути його духа так, щоб він став основою нових творчих задумів. Наро-дний танок це наше землем зроджена дика роже-ка, яку віртуозною технікою і простірною пляс-ткою можна викласти в западних роїх танку ро-

Не в дилдайд
до завтра

КУПИ ШЕ НИНІ ЛЬОС

до 1-шої КЛАСИ 41 ЛЬОТЕРІИ
В БАНКОВІМ ДОМІ

Шітц і Хаєс

Л. В. І. В. — пл. МАРИЯСНА 6
(ріг вул. Коперника).

ТЯГНЕННЯ ВЖЕ 17. Ц. М.

жу. Такого великого діла піднялася з успіхом велика еспанська танецьниця А. Аргентина, що створила народний еспанський балет, те саме робить найбільший німецький танковий режи-сер Р. Лябан, що творить при берлінській опері народний німецький балет, оперний на старо-германських легендах і мітах. — Елісаветі Ні-кольській, москвичі з роду поручни чехи зорга-нізувати у народній театрі в Празі, чеський на-родний балет. Те саме зробили поляки зламжу наші до виступу польського балету в Парижі москвичу Ніжинському.

Український танок має, завдяки Авраменко-ві, добре зна в Америці, він дістається також ча-сто і на великій європейській сцені, стає атрак-цією вечора, здобує заслужене визнання, — та на жаль майже все під чужою фірмою, як напр. минулого року на міжнароднім танковім конгресі в Лондоні, де політський танок у ви-конанні московської групи, очолюваної як росій-ський танок, дістав і нагороду.

Будь який та бар'єрний український народний танок є невичерпаним джерелом мистецьких хо-реографічних задумів і міг би втримати неоди-ну українську танкову групу. При моральній допо-моги наших фанатів (музик та етнографів), О. Зажичська, що має вже у своїй крові ритм на-родної музики, напевно приступила б радо з ці-лим гуртом танецьників до такої справи, а грома-дянство не відмовило б народному балету своїм відтримки.

М. Пасторіанова.

З відчитової сали.

Академічні Вечори Богослов. Наук. Т-ва у Львові: О. Д-Р Л. ГЛИНКА: Суспільне питання у папській ідеології. Львів, сам „Української Бесіди“.

Визначний спеціаліст від суспільних справ, о. д-р Лев Глинка, виголосив 6. ц. м. виступ на подану згорі тему, який стоїть на високому на-уковому рівні. О. президент заслунав на вступі основні питання суспільної проблеми, яку мож-на поділити на 4 частини: аграрне, ремісничне й робітниче питання і звичайні питання дрібних купців. Суспільне питання стає питанням етич-ним і моральним. Це спонукало римських папів закласти становище в цій справі у своїх енциклі-ках: Лев XIII. — „Рерум новарум 1891. р. (про робітничі питання), Пій XI. „Кадегессімо ан-но“ 1931. р. (про суспільний устрій) і „Дікні Редимпторі“ 1937. р. (про конутизм).

Даліше о. президент заснував основні теми цих трьох енциклік і подів направи, які означи-ли католицька Церква в справі розвитку су-спільного питання. Після критичної економічної лібералізму, соціалізму й комунізму президент представив корпоративний устрій, співпрацю станів і клас, як це порукає папа Пій XI. і Лев XIII. і Пій XI. виступили в обороні приватної власності, що є природним правом кожної лю-дини. Колективна власність веде до несправ-дливості. Комуністична „рівність" зрі-нює всіх у нужді. Папа Пій XI. підкреслює від-відуальний і суспільний характер приватної власності, яка має служити не тільки особам, але й загальному добру.

В дискусії промовляли: о. д-р М. Конрад, д-р М. Дзюрович і д-р К. Чехович.

Зберегти від забути пам'ятку життя свого на-роду є справжнім подвигом, який вже тепер (1856) має повну вагіть в очах конної справ-ді культурної людини. Ці слова П. Куліша („Заміски о Южній Русі", 1. 220) взяли собі за гасло „Товариство Прихильників Культуро-Історичного Музею НТШ у Львові" (вул. Ча-рнецького 24) і ці, стоячи у його ряди, приче-питься шм до ствердження старовинності української культури та її високого, європей-ського рівня вже у князів добі.

Царствена Служба Божа у голландському костелі в Парижі.

Париж, 6. лютого 1938 р.

У пам'яті народженої княгині Беатричі, престолонаслідниці Королівства Голландії, вийшов в світ в Парижі о. Я. Перрідон, торжественну Службу Божу в присутності єпископа Шаттля, членів уряду і дипломатичного корпусу. При цій нагоді вголосом о.

Перрідон у голландській мові високопатріотичну проповідь про Україну та українську Церкву, як авангард католицизму на Сході Європи. Описав собою в святої відправі „Те Деум“, яке celebрував єпископ Шаттль в оточенні французького і голландського духовенства. Костел був переповнений по береги голландською та українською колонією у Парижі.

Ю. С.

„Пять хвилин перед 12-тою“.

ПРОМОВА СЕН. Д-РА А. ГОРБАЧЕВСЬКОГО.

Під час дискусії в сенатській бюджетовій комісії над бюджетом міністерства внутрішніх справ вголосив довшу промову сен. д-р А. Горбачевський про польсько-українські взаємини. Прагнучи, що концепція нормалізації доведе нас на самому початку до виборчого комітету, що його дотримали з деякими відхиленнями. З'являлось, що акція піде далі таким чином. На жаль знайшовся хтось, кому заважає, щоб нормалізація знищила в початках, коли почали ширити демагогічні гасла „лі п'ять хвилин перед 12-тою“. А що за цим гаслом стоять особи, які мають за собою авторитет, українців не допущено всупереч постанові про земельну реформу з 1925. р. до купівлі крім малесеньких оклазів. Прем'єр закликає український селянин був багатий, ситий і щасливий, ніж голодний і настронений проти держави. Заявив теж, що український нарід у своїх інтересах розвивається шораз краще під впливом і господарських оглядом. Прем'єр висловив навіть побажання, щоб усі інші частини держави розвивались у подібний спосіб, хоча в теперішній дійсності ці слова є дуже іронією. Якщо якась особа або кооператив великим зусиллям здобуде якусь повагу, то можна заперечити, що це не

була агресія, лише самооборона. Український нарід у великій більшості складається з дрібних хайборобів і сподівався, що при перебудові рільного устрою дістане щось з тієї землі, як її управління від віків. Тимчасом влада, що керувала парцеляцією, зовсім попустила українця. Загально відомі переміни, що відбуваються тепер у сусідніх державах, є поважним моментом під адресою керівників польської політики, щоб остаточно створити моральні основи для оборони держави. Український селянин настроєний прихильно до держави, може заступити велику армію. Є п'ять хвилин перед 12-тою. Не говорю цього як погрози, але моїм обов'язком сказати це як пересторогу.

Зі сен. Горбачевським полемізував сен. Лехніський, заперечивши, що український нарід має в Польщі найкращі умовини розвитку і це повинно бути основою нормалізації взаємин. Сен. Зажишський скидав вину за невдачу нормалізації на українців. „УНДО — запевняє промовця — зрозуміло нормалізацію не як змагання до синармії, але як право висувати постійно свої домагання. Запевняє, що поляків не можна підозрювати в „україножерстві“ і що в Польщі нема тайної організації, що зверталась би проти українців. Признав, що в обох нарідах помітний зріст націоналістичних настроїв.“

Що люди говорять?

Ось як тягненьня л'ютерії викликає велике зацікавлення в широких колах громадянства. Багато надій, бажань та мрій їде впарі з кожним номером л'ютерійного кола.

Тим більше зацікавлення і увагу викликає останнє тягненьня 1-ої класи 41-ої Державної л'ютерії. Зацікавлення зовсім промовляє і виражає з огляду на багато корисних змін, які вийшли з цього л'юсу на п'ятю — замість двох шертос, а також у зменшенні загальної ваги л'юсів, яких є тепер 160 замість 195 шт.

Що думають і говорять люди про ці л'юте. тягненьня? Найчисленніші і найцікавіші уваги зводяться в л'ютерійний колекторі, де по- нині л'юсів „розгортають“ і висловлюють свої погляди.

Дуже-дуже ситований купець-деталь, що задумується над вибором числа, каже так: — Одне це добра і практична думка закласти, бо тепер у ширі може брати участь п'ять осіб, а не як давніше тільки чотири.

— Я вважаю дуже корисним те, що зменшилась кількість л'юсів, бо це при поділі на п'ять зменшується збільшення вигляду на виграш — менше свою думку постійний грач, учительський шови. — Чи не так? — звертається до колег середніх літ, який стоїть біля л'ю-

го і перебирає л'юси, шукаючи за числами, до котрих має доля.

— Алеж так, що правда, то правда, я — бачите — вірю в числа; мене привносить щастя цифра і число з двома цифрами мусить виграш.

Залишений кондуктор, що прислухувався розмові, докинув тепер і свої уваги: — Це правда — каже однак досі за виграш чвертку з двох шертос 10.000 зол., а тепер дістану за п'ятьку тільки 8.000, отже ніби менше...

— Не маєте рації — відповів учитель — бо хто хоче виграш більше, той візьме дві або і три п'ятки: коли потребує грошей на смерть, а це не зробить йому різниці, що виграє вісім замість десяти тисяч. Збогатів на суму, якої взагалі не має і якої не здобує би він ошаністю ні комбінацією.

— Зовсім вірно — додав інженер, постійний гість колектури і зокрема щасливий грач, що платив за свої дві п'ятки — нові аміни в цій л'ютерії, на мою думку, вийдуть нам усім на користь. Вигляди на виграш збільшились, л'юсів є тепер менше на 35.000, зате більше буде більш шир. Хто грає, той буде мати змогу сам перекопатися про це вже в тягненьні першої класи сорокпершої Класової л'ютерії, яке почнеться 17-го лютого.

Народний танок на сцені.

(З приводу виступу О. Заклинської на „Мистецькому Вечорі“.)

Олена Заклинська має вже за собою кілька класів здатних привертати увагу, головною причиною доброт минулого року у „Вечорі“ були її співу — зустрівся із великою публікою. Вчора ми бачили її у майже повсякденному концерті в театрі Ріжнородно-го, де його традиційним звичаєм влаштувалося і в серіт по сцені виставках „Долі“. У виставці О. Заклинська кілька дріб. но добре подуманих і гарно виконаних танців. Зокрема — Чайковського, „Білий танець“ — Раманінова, „Міс-Мавс“ — Весо-го. Танець, що була на чолі далішим від- носно експресивніших танцюв. експериментів. Танець, що була на чолі далішим від- носно експресивніших танцюв. експериментів.

У виставці було побачено трохи спроби танцю, головною мірою, необхід- ного, який міг би оцінити танцюв. Ко-

стюми проекту мист. Ласовського, головною причиною стилювання бойовського абрання у „Колосів“ зовсім влучно підкреслили харак- тер танців. Також музичний аккомпанімент підходив добре до вистави.

Найкраще виходить у Заклинської народні або на народній структурі побудовані танці. У них так багато своєї барви, чуття, денної на- вить палкого темпераменту, що у цьому напрямку повинна Заклинська повести свої далішій сту- дії, щоб розвинути народний танок з тісного при- метиву у пишній сценній формі, не досить біль- ше-менше ефективно копіювати його зовнішні чи доволі підробляти, як то кажемо „стилізу- вати“. Тут треба проникнути його духа так, щоб він став основою нових творчих задумів. Народ- ний танок це не землемір зроджена дика роже- ка, яку віртуозною технікою і простірною пла- стикою можна виплекати у залаштун розквітну ро- жу. Такого великого діла піднялася з успіхом велика еспанська танецьниця А. Аргентіна, що створила народний еспанський балет, те саме робить найбільший німецький танцюв. режі- сер Р. Лябан, що творить при берлінській опері народний німецький балет, оперний на старо- германських легендах і мітах. — Єлисаветі Ні- кольській, москвичці з роду поручиків чехи зорга- нізувати у народній театрі в Празі, чеський на- родний балет. Те саме зробили поляки заангажу- вали до виступів польського балету в Парижі москвичку Ніжинську.

Не в'кладай
до завтра
купи ще нині л'юс

до 1-ої класи 41 л'ютерії
в банківському домі

Шітц і Хаєс

Л'ВІВ — пл. МАРІЯСНА 6
(пр. вул. Наперевна).
ТЯГНЕННЯ ВЖЕ 17. Ц. М.

жу. Такого великого діла піднялася з успіхом велика еспанська танецьниця А. Аргентіна, що створила народний еспанський балет, те саме робить найбільший німецький танцюв. режі- сер Р. Лябан, що творить при берлінській опері народний німецький балет, оперний на старо- германських легендах і мітах. — Єлисаветі Ні- кольській, москвичці з роду поручиків чехи зорга- нізувати у народній театрі в Празі, чеський на- родний балет. Те саме зробили поляки заангажу- вали до виступів польського балету в Парижі москвичку Ніжинську.

Український танок має, завдяки Авраменко- ві, добре зна в Америці, він дістається також ча- сто і на великій європейській сцені, стає атрак- цією вечорів, добуває заслужене визнання, — та на жаль майже все під чужою фірмою, як нпр. минулого року на міжнароднім танцюв. конгресі в Лондоні, де потімський танок у ві- конній московської групи, очевидно як росій- ський танок, дістав і нагороду.

Будиний та барвистий український народний побут є невичерпним джерелом мистецьких хо- рографічних задумів і міг би втримати неоди- ну українську балетову групу. При моральній допо- мози наших факцій (музик та етнографів), О. Заклинська, що має вже у своїй крові ритм на- родної музики, напевне приступила б радо з ці- лим гуртом танцюв. до такої справи, а грома- дянство не відмовило б народному балету своїй відданості.

М. Пастернакова.

З відчитової сали.

Академічні Вечори: Богослов, Наук, Т-ва у Львові: О. Д-Р Л. ГЛИНКА: Суспільне питання у п'янах енциклопедіях. Львів, сам „Української Біблії“.

Визначний спеціаліст від суспільних справ, о. д-р Лев Глинка, вголосив 6. ц. м. виклад на подану вгорі тему, який стояв на високому на- уковому рівні. О. прелегант дискусував на вступі основні питання суспільної проблеми, яку мож- на поділити на 4 частини: аграрне, ремісниче й робітничі питання і закінці питання дрібних купців. Суспільне питання стає питанням етич- ним і моральним. Це спонукало римських папів зайняти становище в цій справі у своїх енцикло- педіях: Лев XIII. — „Рерум новарум 1891. р. (про робітничі питання), Пій XI. „Квадражімо ан- но“ 1931. р. (про суспільний устрій) і „Дивні Редемпторі“ 1937. р. (про комунізм).

Даліше о. прелегант заснував основні тези цих трьох енциклопедій і подав напрямки, які вича- чила католицька Церква в справі розв'язки су- спільного питання. Після критики економічного лібералізму, соціалізму й комунізму прелегант представив корпоративний устрій, співпрацю станів і клас, як це поручає папа Пій XI. і Лев XIII. і Пій XI. виступили в обороні приватної власності, що є природним правом кожної лю- дини. Колективна власність веде до неволі й не- справедливості. Комуністична „рівність“ зрів- нює всіх у нужді. Папа Пій XI. підкреслює від- повідальність і суспільний характер приватної власності, яка має служити не тільки одиначі, але й загальному добру.

В дискусії промовляли: о. д-р М. Конрад, д-р М. Давровиш, д-р К. Чехович.

„Зберегти від забуття пам'ятку життя свого на- роду є справжнім подвигом, який вже тепер (1856) має повну вагість в очах кожної справ- ді культурної людини“. Ці слова П. Куліша („Записки о Южной Руси“, 1, 220) закло- за гасло „Товариство Прихильників Культурно- Історичного Музею НТШ у Львові“ (вул. Чар- нівського 24) і ви, стаючи у його ряди, причи- нитеся цим до ствердження старовинності української культури та її високого, європей- ського рівня вже у новій добі.

Королівська Служба Божу у голландському костелі в Парижі

Париж, 6. лютого 1938 р.

У квітений народжений юнаки Беатрикс, престолонаслідниці Королівства Голландії, вийшли вранці у голландському костелі Парижа о. Я. Перрідом, торжественно Службу Божу в присутності членів уряду і дипломатичного корпусу. При цій нагоді виголосив о.

Перрідом у голландській мові високопатріотичну проповідь про Україну та українську Церкву, як авангард католицизму на Сході Європи. Описав послужив у святої відродженні „Те Деум“, яке целобрунує єпископ Шатталь в озруженні французького і голландського духовенства. Костел був переповнений по береги голландською та українською колонією у Парижі. Ю. С.

„Пять хвилин перед 12-тою“.

ПРОМОВА СЕН. Д-РА А. ГОРБАЧЕВСЬКОГО.

Під час дискусії в сенатській бюджетовій комісії над бюджетом міністерства внутрішніх справ виголосив довшу промову сен. д-р А. Горбачевський про польсько-українські взаємини. Пригадав, що конвенція нормалізації дозволу виступати на самому початку до виборчого комітету, що його дотримали з деякими відхиленнями. Завдавалось, що акція піде далі таким чином. На жаль знайшовся хтось, кому залягло, щоб нормалізацію знищити в початках. Але почали ширити демагогічні гасла „ні польської українців“. А що за цим гаслом стоять особи, які мають за собою авторитет українців не допущено всупереч постанові про земельну реформу з 1925. р. до купівель крім малесеньких охляпів. Прем'єр закликає у союзовій бюджетовій комісії, що волею український селянин був багатий, ситий і щасливий, ніж голодний і настроєний проти держави. Завина теж, що український нарід у економічних розвивається шораз краще під культурним і господарським оглядом. Прем'єр каже навіть побажання, щоб усі інші члени держави розвивались у подібний спосіб. Завинам у теперішній дійсності ці слова є нічим іронією. Якщо якась особа або кооператива великим зусиллям здобуде якесь поважне становище — то можна заповнити, що це не

була агресія, лише самооборона. Український нарід у великій більшості складається з дрібних хліборобів і сподівався, що при перебудові рільного устрою дістане щось з тієї землі, що її управляє від віків. Тимчасом влада, що кермувала парцеляцією, зовсім поминала українців. Загально відомі переміни, що відбуваються тепер у сусідніх державах, є поважним мemento під адресою керівництва польської політики, щоб остаточно створити моральні основи для оборони держави. Український селянин настроєний прихильно до держави, може зустріти велику армію. Є п'ять хвилин перед 12-тою. Не говорю цього як погрози, але моїм обов'язком сказати це як пересторогу.

Зі сен. Горбачевським полемізував сен. Лехніцький, заперечуючи, що український нарід має в Польщі найкращі умовини розвитку і це повинно бути основою нормалізації взаємин. Сен. Зажицький склав віну за неадапту нормалізації на українців. „УНДО — запевнив промовець — зрозуміло нормалізацію не як змагання до співпраці, але як право висувати поглибно свої домагання. Запевняю, що поляків не можна підозрівати в „україножерстві“ і що в Польщі нема тайної організації, що зверталась би проти українців. Признав, що в обох народах помітний зріст націоналістичних настроїв.

Що люди говорять?

Каже тижня лютерані викликає велике задоволення в широких колах громадянства. Багато людей, бачаючи та мрії іде шпирі з кожним тижнем лютеранського року.

Тим більше зацікавлення і увагу викликає тижня лютерані 1-ої класи 41-ої Державної школи. Зацікавлення зовсім зрозуміле і викликає з огляду на багато корисних змін, які вносять до життя цілого люду на п'яти — замість семи верств, а також у зменшенні загальної кількості люду, яких в тепер 160 замість 195 тис.

Що думають і говорять люди про ці лютеранські тижні? Найбільш цікаві і найцікавіше уваги звертають на лютеранський колектив, де по-новому „розкриваються“ і висловлюються свої погляди.

Середньо-добре організований купець-деталь, що працює над вибором числа, каже: — Один це добра і практична думка закласти, бо тепер у вірні може брати тільки п'ять осіб, а не як давніше тільки чотири.

— Я вважаю дуже корисним те, що зменшується кількість люду, бо це при поділі на п'ять класів збільшенні вигляди на виграш — каже свою думку постійний грав, учитель місцевої школи. — Чи не так? — звертається до учнів середніх класів, який стоїть біля нього і перебирає лось, шукаючи за числами, до котрих має доля.

— Алеж так, що правда, то правда, я — бачите — вірю в числа: моя приносить шість чірка і число з двома чірками мусить виграєти.

Залишений кондуктор, що прислухувався розмові, докинув тепер і свої уваги: — Це правда — каже однак досі за виграшу чвертку з діставивши 10.000 зол., а тепер дістану за п'яту тільки 8.000; отже ніби менше...

— Не маєте рації — відповів учитель — бо хто хоче виграєти більше, той повинен діти або і три п'ятки: коли потребує грошей на смерть, а це не зробить йому різниці, що виграє всім замість десяти тисяч. Збогатіє на суму, якої взагалі не має і якої не здобув би ні однією з комбінацій.

— Зовсім вірно — додав інженер, постійний гість колектури і зокрема щасливий грав, що платив за свої дві п'ятки — нові зміни в цій Лютерані, на мою думку, вийдуть нам усім на користь. Вигляди на виграш збільшились, лось в тепер менше на 35.000, зате більше буде більших виграшів. Хто грає, той буде мати змогу сам переконалися про це вже в тижняній першій класі сорокпершої Класової Лютерані, яке почне влітку 17-го лютого.

Народний танок на сцені.

(З приводу виступу О. Заклявської на „Мисецькому Вечорі“.)

Олена Заклявська має вже за собою кілька років давших привільних виступів; головний же дебют минулого року у „Вечорі“ був у співу — зустріч з великою аудиторією публіки. Вчора ми бачили її у майже традиційному концерті в театрі Ріквордів. До його традиційним змінам відзначувати і серце по співачці „Доля“. У виступі виступила О. Заклявська кілька дрібних, але дуже подумних і гарно виконаних танців: „Золотий осінь“ — Чайковського, „Білий сніг“ — Рахманінова, „Май-Маєс“ — Веселого та цікаву у своєму вислові „Коліскова“ — Баріковського, що була наче далеким відомим історичним танком танковим експериментом. Висловлюючи всі сценічні танці Ко-

стюми проекту міста Лисовського, головню прегарна стимуляція бойовиского вбравня у „Коліскової“ зовсім влучно підкреслили характер танців. Також музичний акомпанімент підходив добре до вистави.

Найкраще виходить у Заклявської народній або на народній структурі побудовані танки. У них так багато своєї барви, чуття, досвід навіть палкого темпераменту, що у цьому напрямку повинна Заклявська повести свої дальші студії, щоб розвинути народний танок з тісного примітиву у гвинні сценічні форми, не досить більше менше ефективно копіювати його зворух чи довільно підроблювати, як то кажемо „стилізувати“. Тут треба проникнути його духа так, щоб він став основою нових творчих задумів. Народний танок це наче земля зроджена дитя рожева, яку віртуозною технікою і простірною пластичною можна виплекати в западню російську ро-

Не в'кладай до завтра

КУПИ ЩЕ НИНІ ЛЬОС

до 1-шої КЛАСИ 41 ЛЬОТЕРІЇ В БАНКОВІМ ДОМІ

Шітц і Хаєс

Л'ВІВ — пл. МАРІЯСНА 6 (біля вул. Коперника).

ТЯГНЕННЯ ВЖЕ 17. Ц. М.

жу. Такого великого діла піднялася з успіхом велика еспанська танчиння А. Аргентина, що створила народний еспанський балет, те саме робить найбільший німецький танковий режисер Р. Лябан, що творить при берлінській опері народний німецький балет, оперний на старогерманських легендах і мітах. — Єлисаветі Нікольській, московці з роду поручиків чехи зорганізувати у народній театрі в Празі, чеський народний балет. Те саме зробила полки заангажувавши до виступів польського балету в Парижі московку Ніжниську.

Український танок має, завдяки Авраменку, добре йти в Америці, він дістається також частіше і на великій європейській сцені, стає атракцією вечорів, добуває заслужене визнання, — та на жаль майже все під чужою фірмою, як нпр. минулого року на міжнароднім танковім конгресі в Львові, де полтавський танок у виконанні московської групи, очевидно ж російський танок, дістав і нагороду.

Буйний та барвистий український народний побут є невичерпним джерелом мистецьких хореографічних задумів і міг би втримати не одну українську балетову групу. При моральній допомозі наших фалішів (музики та етнографів), О. Заклявська, що має вже у своїй творчій ритмі народної музики, повинна приступити радо з цілим гуртом танчинців до такої справи, а громадство не відмовило б народному балету свої підтримки. М. Пастернакова.

З відчитової сали.

Академічні Вечори Богослов, Наук, Т-ва у Львові: О. Д-Р Л. ГЛИНКА: Суспільне питання у палеских етнографіях. Львів, сали „Української Бесіди“.

Визначений спеціаліст від суспільних справ, о. д-р Лев Глинка, виголосив 6. ц. м. виступ на подану вірні тему, який стоїть на високому науковому рівні. О. прелегент заснував на вступі основні питання суспільної проблеми, яку можна поділити на 4 частини: аграрно, ремісничу в робітничу питання і жіночі питання дрібних купців. Суспільне питання стає питанням етнічним і моральним. Це спонукало римських папів зайняти становище в цій справі у своїх енцикліках: Лев XIII. — „Рерум новарум 1891. р. (про робітничу питання), Пій XI. „Казагареано 1931. р. (про суспільний устрій) і „Дікні Реденторіс“ 1937. р. (про комуналізм).

Далше о. прелегент заснував основні теми цих трьох енциклік і подав напрямки, які вказувала католицька Церква в справі розвитку суспільного питання. Після критики економічного лібералізму, соціалізму й комуналізму прелегент представив корпоративний устрій, співпрацю станів і клас, як це поручає папа Пій XI. і Лев XIII. і Пій XI. виступили з обома приватної власності, що є природним правом кожної людини. Колективна власність веде до нових і несправедливостей. Комуналізм „рівність“ являє собою всіх у нужді. Папа Пій XI. підкреслює відмінний і суспільний характер приватної власності, яка має служити не тільки одинові, але й загальному добру.

В дискусії промовляли: о. д-р М. Конрад, д-р М. Дзюрович і д-р К. Чехович.

Зберегти від забуття пам'ятку життя свого народу є справжнім подвигом, який вже тепер (1856) має повну вартість в очах кожної справді культурної людини. Ці слова П. Куліша („Заміски о Южной Руси“, 1, 220) взяло собі за гасло „Товариство Прихильників Культурно-Історичного Музею НТШ у Львові“ (вул. Чарнецького 24) і ми, стаючи у його ряди, причисляємося цим до ствердження старовинності української культури та її високого, європейського рівня вже у книжній добі.

ДВАНАЦЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

120 підтримав тиск на нашу оборонні д-р

Ше того самого дня прийшов до слова пн куратор, пн виконавч чотирогодинну про н-ву.

Алькоголізм створює ліжко сухого.

мобо виступити його ще до дня 16, згодом у р. а. не дастануть ще повідомлення у справі, оригінал до С. У. А. Натомість уся товаришів, доктор не є членами С. У. А. щоб виступи до дня 16, у м. прання у справі, оригінал у з. приймали члени С. У. А. (з поданням патрону з його підтвердженням). Далше згодом, устигати в конгресі, простіше стати до 16, у м. а. адресу: м-р Юрій Пачорський, Львів, вул. П. Вацла 7. II. (туда тож і подати про оригінал до С. У. А. Товариш! які присутні до Львова одні: згод. важкою хворобою. Тоді згодом, у м.

March 11-1970 12

[illegible]

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

за

бл. п. ІВАНА ГОЛЕЙКА

емер. дир. окр. суду

у першій роковині смерті

відбудеться в неділю, дня 13. лютого ц.

р. в год. 12-й в Успенській церкві.

Дружина з дітьми.

— Краєва хроніка. В особовім поїзді, що заїжджав на двірці у Ширі, вмерла на удар серця умово недужа 35-літня Марта Мельник, яку родина везла до заведення у Кульпаркові.

— Ніхто не хоче боронити Скверавського. Відомого варшавського вбивника шофера, якого назвали „опирем Варшави“, Владислава Скверавського, не хоче боронити ніхто з адвокатів, не вважаючи на заходи родини. Скверавському признають мабуть оборонця з уряду.

— Боротьба зі свинями. Великою язвою на Вишнівщині є свині, що пущені самопас, нищать придорожні дерева. У боротьбі з тією язвою дорогова комісія вирішила роздати дорожнім службовцям чорну фарбу, що її не можна змити, якою вони значимуть свині, що волоцються по дорогах. Так можна буде змусити власників свиней та потягнути їх до відповідальності.

— Центральна торгівля опію в Польщі. Митні сторожі зліквідували ватагу пачкарів, які займалися доставкою опію до різних європейських країн. На слід цієї ватаги почала віддавати поліція, яка викрила в магазині віденського двірця 300 кг. опію. Посилка була ознаменована як пшеничні отруби. Вступні дописи виявили, що посилка опію надійшла в Марсей до Відня, звідки мали переслати її до Польщі. У Варшаві арештували одного китайця, який переслав кілька днів тому в Париж. Центральні пачкарі опію на Польщу була в Мислені-вех. Дотепер арештували 8 осіб.

— Поліція мусить бути чемні. Головні командири поліції ген. Кордіан-Заморський видав наказ до всіх поліцаїв у справі їх поведінки в публичних місцях поза службою. Розпорядок містить, що поліцаї повинні бути дуже чемні у приватних місцях. Якщо в послуху поліцаїв штовхне когось на вулиці, повинен негайно перепросити прохожого. У громадських місцях повинні зробити вільне місце старшим особам. На вулиці не повинні ходити під руки.

— Боротьба зі знахорями. Організації лікарів вислали до міністерства суспільної опіки і міністерства освіти проект новел у справі звинувачення докторських титулів. Як відомо, перед 5 роками був закон того змісту, що абсолютні медицини дістають титул лікаря замість доктора. Титул доктора можуть отримати лише ті лікарі, які напишуть відповідну наукову працю. Лікарі заперечують, що титул доктора медицини доконче потрібний на селі, щоб лікарі могли боротись зі знахорями, яких є дуже багато в селах.

— 50.000 людей на заслання. Естонська преса пише, що совітський уряд виселив примусом з прикордонної смуги з Естонією 50.000 людей. Засланців вислали на Сибір і до Туркестану.

— Турки не можуть вчитися католицької релігії. Турецький міністр освіти видав розпорядок, що заборово вчити синів турецьких громадян католицької релігії у школах, що їх ведуть чужинці в Туреччині.

— 16.000 кілометрів по морю. В каліфорнійській приставі Сансала затримався на кілька днів Гарі Кльовс, який переплив сам один океан — довжиною 10 м. — 16.000 кілометрів. По дорозі відважний моряк спливав на островах Самоа, на Гавайських островах і на архіпелазу Кука.

— Життя в Німеччині. В Берліні поновилося нове розпорядок, що торкається приїзду жидів до німецьких міст та кліматичних станцій. Жиди можуть зупинятися тільки в жидівських готелях. Де жидівська прислуга старша за 30 літ. Користуватися джерелами та акуліями заведеннями можуть жиди тільки між 1-ю і 3-ю годиною дня, тобто в обідній порі. Крім того заборонили жидам входити, ба навіть бути близько від читальних сал та заведення для соціальних та водюшних купів.

— Вмер грецький князь Микола. У вісторок вмер в Атедах князь Микола, батько княгині Кенту, тобто дружини англійського князя Кенту. Микола — дідко теперішнього грецького короля Георгія II. Був він — народився в 1872 р. — сином короля Георгія I і бентом короля Кон-

стантина I. Був женатий з Оленою, дочкою російського великого князя Володимира. Мав три дочки, з яких одна заміжня за кня. Павлом, теперішнім регентом Югославії, друга за князем Кенту.

— Кириленко в неласці. На засіданні Союзу совітських письменників України гостро заатакували українського письменника Кириленка. Як це видно зі статті у „Літературній Газеті“, то офіційна критика признає, що твори Кириленка не тільки слабі під мистецьким оглядом, але й шкідливі політично.

— „Вороги народу“ на кожному місці. Навіть у державному видавництві афішів у Москві викрили „ворогів народу“. „Правда“ пише, що та установка (Izogiz) засмічена ворожими елементами і панує в ній злочинний брак політичної відповідальності. Izogiz пропагує в плякатах фашизм, бо плякати посвячені фашизмові були мистецькі, а плякати посвячені червоній армії були виконані нехлюбно на лихому папері. Був такий випадок, що на афішах надрукували діючі ноги грузинський текст, а портрет одного визначного провідника так відбили, що 33 тисячі портретів треба було викинути.

— Німецької експедиції не пустили до Гімалей. Уряд Кашміру не дав німецькій експедиції дозволу на виїзд в Гімалі. Це пояснюють тим, що кашмірська влада дає тільки один такий дозвіл на рік, а цього року вже використала цей дозвіл американська експедиція на Кіракорум. Німецька експедиція дістала нагомі дозвіл від уряду Індії на переїзд через долину Кашмір та на заляження табору по індійському боці Гімалая.

— Смерть китайця — приятеля Японії. У французькій концесії у Шангаї знайшли відрубану голову видавця нового китайського щоденника „Теуей Кашіас“. Біля голови лежала чертка паперу, на якій члени невідомого у Шангаї товариства „Справедливість“ погрожує смертю всім видавцям і журналістам, що працюють у китайських часописах, за прихильну настанову до Японії.

Останні вісти.

ЩО ДІЄТЬСЯ В НІМЕЧЧИНІ?

Львівська вечірня преса подає у власних телеграмах з Відня та Берліна вісти про неспокій у німецькій армії у зв'язку з останніми змінами, що їх перебіс Гітлер на найвищих становищах. Є чутки, що у штабі Райхсверу викриють т. зв. „російську групу“, на чолі якої стоїть ген. Фріч, і яка зиває до того, щоб відновити договір у Рупольд та сперті німецьку воєнну продукцію на російських сирівцях. Совітсько-німецький військовий союз мав запланувати Німеччині супрематію в Європі, а Совітам забезпечити запілля в часі їх розгрімки з Японією.

Ці самі часописи подають чутку про те, що з Німеччини втік колишній наслідник престолу, кронпрінц Фрідріх Вільгельм, що досі мав марку прихильника націонал-соціалізму. Кронпрінц утік без паспорта до Австрії, а звідти пустився в дальшу подорож до Італії.

Звідки з тими вістками, до Австрії втікло коло 20 вищих німецьких військових, між ними 5 генералів та кілька сотень полковників. У Відні між німецькими генералами, що належали до найближчих співробітників Гітлера, нахилився ген. Крісс. Кількох німецьких генералів утікло до Швейцарії.

Є неперевірені вісти про бунти гарнізонів у місцевостях Алленштайн і Штольц (недалеко польського кордону), про розстріл 15-ти генералів та про арештування цілого ряду вищих старшин.

Всі вісти, які подає львівська вечірня преса зводяться до того, що не був монархістичний заговор, що кронпрінц мав проголосити імператором Німеччини, а його генерали, що були за військовою співпрацею з Совітами, мали йому допомогти опанувати ситуацію.

Треба додати, що у всіх тих вістках багато суперечностей, які не дають змоги зясувати собі докладно того, що в Німеччині сталося чи що ще й тепер діється. Може вияснить це найближчі години.

Посмертні згадки.

О. Євген Лукашевич, парох Красного, б. член УГА, помер 9-го ц. м. у Львові в 43. році життя. Перенесення тіла з дому жалоби при па. св. Юра 5 до Архикатедральної церкви відбудеться 10. ц. м. в год. 17. Похорон на Янівській цвинтарі відбудеться 11-го ц. м. в год. 14-й. В. И. ПІ

У 30-ті роковини смерті бл. п.

Анатолія Вахнянина

композитора, основника і почесного члена Муз. Т-ва ім. М. Лисенка у Львові, 1-го Директора Вищого Муз. Інституту ім. М. Лисенка, почесного члена-основника, Голови і диригента хору, Т-ва „Львівський Божий“ відправитися в неділю 13. лютого 1933 в год. 5. пополю у церкві Преображення (вул. Краківська)

ЗАУПОВІДАННЯ ПАНАХИДА

на яку запрошує все Промисловство

Муз. Т-во ім. М. Лисенка у Львові, Вишній Муз. Інститут і Т-во „Львівський Божий“

3 театру.

Великий Театр: „Пан Йовіяльський“, комедія на 5 дій Фредра.

Ця столітня сатира на романтичну фантазію і красномовний патос має живу акцію і мисла бавити своїми веселими ситуаціями аудиторію ще й тепер, під умовою, яка стосується до всіх давніх драматичних творів трохи перестарілих. Тип малює та поета з романтичної доби, тип молодого панни закоханої у мріях повинні би мати в собі деякі риси давньої доби або нагадувати постаті з гротескової фантазії. Заголовок дієву особу — Йовіяльського так найважче відтворити, бо невідомо, чи сучасний глядач має дивитися на Йовіяльського як на звичайного трохи придуркуватого сміхуна чи симпатичного старого мажоранта. Тут не досить пригадувати собі те, що знаємо про Фредра з літератури — дієві особи мусять жити перед нашими очима, коли не маємо позіхати.

В останній виставі відновленої комедії, в якій колись збирали оплески Сольський, Гостинська і Фельдман, ми бачили вчора дві ролі несподівано добрі: Г. Шлетинського (режисера пєси) в ролі шамбеляна і Тимошевську в ролі шамбелянової. Завдяки цій парі вся комедія напирала справжнього гумору. Добра артист Леліва не створила цікавого типу Йовіяльського і передавав байки дуже одноманітно. м. р.

3 кіна.

КІНО „АПОЛЬО“: „ДІВЧА З ТЕМПЕРАМЕНТОМ“.

Після довгої перерви ми знову маємо приєму нагоду оглядати веселу Анні Ондру, що за той час виїхала заміж здіється за славного Сенеєра Шмелінга і досі не покинула ні його ні країну. Вона виглядає, як і давніше: має таке саме найне личко джелекки, нервові, комічні рухи і зміє кумедно підморгувати. Її поведінка подібна до невідної дівчинки — це роль дівчини з фантазією і темпераментом. Як власниця великої фабрики кави, вона веде справно інтереси свого підприємства та оборує їх перед конкурентією другої фірми. Трапляється так, що вона зробить знайомство із своїм конкурентом, симпатичним, не менше енергійним молодцем, не знаючи, хто він. Молода власниця грає подвійну роль біди і слави дівчини і темпераментної мексиканки. Комедія повна безжурного гумору в німецькій мові, з гарними сценами краєвидів.

Спорт.

КОМУНІКАТОР БОЛІСЬКОЇ СПОРТ. СЕНЦІ

Повідомляємо всі соціальної громад. що можуть вносити змагання до країнних спортивних змагань, що їх уладує К. Л. К. у Славську в дні 12—15. II. з конкурсних: плоский біг мужчини на 10 км, жінок на 6 км, скоки, м'ячовий біг і сльдоном. Зголошуватися на адресу: Імж. О. Калфас, Львів. Поточного 58 а.

Сек. Спорт. Сенція.

УКРАЇНА — ЧОРНІ

Галицький товариський мистецтв обид дружини відбудеться у п'ятницю 11. п. м. в год. 7.30 вечором, на задовіжці Погоді, при вул. Шимонівській. Цей матч двох найкращих галицьких дружин, мистців і відоміших спортсменів відрізняє чимале число глядачів.

БОНСЕРСЬКІ МИСТЕЦТВА ЮНІОРІВ У ЛЬВОВІ.

В суботу 12. п. м. почнуться у Львові (у Спортивній Галі) бонсерські мистецтва юніорів. Україна змагатиметься з аматюрами: Тиміо, Кіт, Гай, Ошудан, Шейтун, Лейбих, Левонич, Померео.

Початок змагань у суботу в год. 7. вечором, в галі в год. 5. пополю.

Найкраща подяка Рідній Школі за святочні бажання приходить чешом Рідної Школі.

Жіноча сторінка.

Замало пишемо.

Маємо цього року дві жінки відзначені літературними нагородами. І попередні роки та мали своїх лауреаток. Маємо вже відданих визначних жінок письменниць, імена яких пишуть поруч найвизначніших імен наших письменників, як Марко Вовчок і Леся Українка. Є нас і кілька самостійних жіночих періодичних видань, де бачимо багато жіночих підписів. Буте здавалось би, що такий наголовок "замало пишемо" є щонайменше дивний.

ДОУТРА МУЖЕСЬКІ І ЖІНОЧІ

оказливо до подання.

„КОНФЕКЦІЯ“, Личаківська 1.

Та на жаль, той наголовок знайде своє вираження, коли приглянемо не святкам нашої життя, якими є поява якогось літературного твору наших письменниць, що навіть час від часу і нагородами визначаються, а сірій щоденщині. Скільки ми маємо тем до обговорення серед нашого життя, як багато ми говоримо про випадковий зйдемося у своєму товаристві. Але ні раз навіть і дуже гострі дебати виникають на різні теми, близькі нашим жіночим інтересам. А чи багато зустрічаємо відгуків тих думок у нашої чи то жіночій, чи то у щоденній пресі?

Коли переглянемо нашу жіночу пресу, чи скажемо й такі сторінки-долатки, як наша „Жіноча Сторінка“, то побачимо, що дуже часто повторюються ті самі імена і то на сторінках різних часописів одночасно. А скільки то ми мужики явно чи навіть і тайно (приховано) під різними жіночими псевдонімами знаємо ми на сторінках тої чисто феміністичної преси? Треба сказати, що ті мужики-письменники говорять, чи властиво пишуть на такі теми, які сміло могли порушувати і жінки і які власне дуже часто ведуть між собою дискусії. Чому ж не мають наші жінки сміливості жести, про що вони говорять і що їх бере за серце та викликає рум'яні на лиця в часі гарячої дискусії, порушувати на сторінках чи то чисто жіночої преси чи на сторінках преси „мішаної“, коли ті жінки не є може стовідсотковими феміністками? — „Писати не вмію“ — це часом у відповідь на таке питання. Ні, це не вірно, бо коли вже наші жінки беруться писати, то дають вони докази, що володіють пером. — „Хай пишуть інші!“ — чуєте від другої. А чому ж мають писати ті „інші“, а не та, що часом має дуже здорові і цікаві думки? — „Я маю часу“ — чуєте ще з третіх уст. А час тільки марнується на багато дрібничок, які можна було б швидко відсунути на бік, щоб витримати бодрі пів години перо занісши, скільки, голку при вишиванню чи гачка при якійсь крійці.

Ні, мабуть тут інша причина. Подекуди може трохи лінивість, а частіше страх перед пером, найголовніше страх перед критикою, — страх перед тим „що скажуть?“

Українські жінки - фабрикантами.

Відрадним явищем наших днів є те, що не тільки чоловіки, але і наші жінки творять самостійні паростки праці та дають заробіток українським робітникам. Працьовитість та життєва енергія, витримка, а також послідовність жінок мають прекрасні висліді у тяжкій боротьбі за кусок хліба. Ідучи вперед до кращого майбутнього, вони не повинні зражуватися тимчасовими перешкодами чи невдачами. Між українками, які йдуть за цим гаслом, маємо вже 5 заводчиків фабрик, а саме: фабрику пасти до черевиків „Елегант“ О. Левинської, фабрику цукорків та шоколад „Фортуна Нова“ п. Авликович-Савицької, фабрику содової води „Здоров'я“ п. О. Гринькової, фабрику булїнок та галеток „Аполон“ п. Рожанковської, фабрику олівців „Венера“ п. А. Чижович. З винятком одної фабрики, яка є під проводом чоловіка, всі інші в руках жінок. Майже у всіх фабриках доводилося мені

А жаль! Ми живемо в такій добі, коли наші наші гарячково борються за своє буття. І саме в цей час треба якнайбільшого нашого загальної напруження, якнайбільшого обміну думок, шукання нових і певних шляхів. І ось тут кожне слово, кожний вияв думки може бути надзвичайно цінний. Жінка наша творить і мусять творити поруч із чоловіком долю свого народу, на ній же лежить ще й такий відповідальний тягар як виховання молоді. Чому ж саме вона, що має від природи ще стільки зорової інтуїції, не висловлює своїх думок, своїх почувань не на якісь там високо-політичні або ідеологічні теми, а про звичайні буденні дрібнички, з яких складається наше життя і які треба старанно і докладно обговорювати, бо вони, а не оті високолетні і премудро обговорені теми мають вплив на наше щоденне життя, на наш суспільний уклад. Дехто іронізує над такими темами, але вони такі потрібні, доказом чого можуть бути досить часті полеміки на саме ось такі „дрібні“ теми, коли їх хтось випадково порушить.

Доводиться мені досить часто бувати на нашій провінції і зустрічатися із нашим жіноцтвом. Скільки цікавого і в якій гарній формі доводиться нерідко почути про місцеве життя, місцеві обставини! В якій корисній світлі нерідко відгукують себе оті наші приховані жіночі сили. Але поспробуйте їх попросити, щоб вони про те все написали! Скільки то різних застережень, відмов і непотрібної скромності! Просто шкода, що наші справді інтелігентні жінки так мало себе виявляють і серед ширшого загально складается зовсім неправдива уява про наше жіноцтво, особливо про те жіноцтво з провінції.

Ось чому я дала такий наголовок своїй статті. Писати треба, писати про щоденні звичайні речі, бо це багато допоможе нам у нашому суспільному житті. А коли якась редакція і відкине часом написане, бо або вже на ту тему було багато говорено, або невиправдані для тої редакції підхід у тій статті, або часом може й слаба вона буде формою, то не треба тим зражуватися. Форма виробиться з часом, порушена тема іншим разом може бути саме вдала, або може знайти для себе місце в іншій редакції.

Одне мусимо пам'ятати, що нам потрібно постійного і живого обміну думок, бо ми повинні знати життя нашого громадянства у різних його закутках і проявах, ми повинні стежити і керувати народним життям, а для того треба його знати й обговорювати. А нам жінкам слід пам'ятати, що велика частина тих буднів і щоденних турбот спаде з наших плечей, коли частіше чутимо якісь думки про ті будні і турботи, та треба нам ще найбільше пам'ятати і про те, що ми виховуємо нові покоління, а тут кожна з нас потребує вказівок, провладу і досвіду та підтримки, а це все найлегше дамо такі ми самі одна одній.

Преса, чи періодична чи щоденна може зробити нам великі послуги, але лише тоді, коли ми вмітимемо її використовувати, тобто і вмітимемо її читати і вмітимемо висловити на її сторінках свої думки.

Х. К.

У 30-ті роковини смерті Анатолія і у 19-ті роковини смерті Йосифа з Ваньковичів

ВАХНЯНИНІВ

відправляють заупокійну Службу Божу з Панахидою у церкві св. Духа (Коперника 36) 13. лютого 1938 в год. 11.30. Своєкві і знайомих запрошують. Діти.

З нашої хроніки.

з клубового життя.

Р. донецького 7, п. м. обговорили у клубі „Нової Хатки“ „Труду“ п. Елія Олександрівна весінню моду 1935. Референтка виправдувалася, що в самому вітрі карнавалу вже пригадує про весняну моду слухачкам. Та мода небагатогамна й не знає стриму. Вона підготувала весінні моделі, вже визначує лінію для нової сукні. Навагаз великих змін лема. Головні прикмети сукні в 1938 р. це поширені рамена (навіть при легких сукнях), коротша спідниця та асправа виразні коліри. Побічні прикмети, що всеж таки грають дуже важну роль це морщення й заплата, що прикрашають суконку. Багато буде також расовання (пліс), що надле сукні; молодечого вигляду. Вогагалі все йде в дует молодечості. Все повинно бути коротке, струнке, гнатьке. Тимто комплекти й надальше дуже модні, але жакетиків їх значно коротші, іноді перетворюються в болерка. Комплекти ці допомогли такої каміозками в асправах колірах, що їх оживляють.

Значна майже зовсім сучасна-гарсонка. Вона набрала такої популярності, що вже абуденіла. Одне це факт має багато можливостей переробки й референтка демонструвала їх на моделях із журналу. Так само радла, як переробляти сукні-комплекти. Парадоси треба скоротити жакет і поширити рамена. Новинкою будуть передки й вставки при сукнях. Вогагалі виріш уже не є такою черкето строгой, так що при шлі доволі вогагалі йтась відома. Рукави навагалі коротші. Для підкреслення рамен модні також рагланги, але такі, що їх поширюють.

Присутні ставили ще різні питання щодо переробки й модернізації. Референтка давала влучні й фактичні відповіди, так що багато пань з відкритою озоротало.

Практичні поради.

Масло. Ніхто не повірив би, що масло в косметичці може бути придатне. Особливо добре масло є для тих, кому доводиться робити собі докладний макіяж чи те в щоденному житті чи часом для аматорських вистав. Тут масло при стирнанні макіяжу далеко ліпше ніж зробити прислугу, ніж різні вазелини та креми. В такому випадку треба обличчя докладно потерти маслом, потім стерти масло тоненькою бізуюю. На обличчі не лишилося ані сліду по бровях. Щоб масло було приємне до зняття можна додати до нього кілька крапель якоїсь перфуми чи запашного олійку, або жакетиків масла обтерти обличчя ватною змоченою в розчині чи іншій водичці. Добре натирати обличчя маслом і тоді коли нам доведеться бути довгий час на вітрі.

Цитрина вогагалі робить нам великі послуги у різних випадках. Коли доводиться нам підлизувати куки і від того значно дуже поухитися руки, зробити собі дома таку мильну й пісноту мила і цитринового соку, щоб вона легко розстиралась на шкірі. Похитливі випемо як масу теплою водою і мильком. Руки будуть як апельсини. Лекому підлизувати ноги, а особливе часто не буває у дітей підлизувати. Добре так: ноги купати у воді з цитриновим мильком, або й з олією.

М. Нижанківська.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

за

бл. п. ІВАНА ГОЛЕЙКА

емер. дир. окр. суду
у першій роковині смерті

відбудеться в неділю, дня 13. лютого ц.
р. в год. 12-й в Успенській церкві.

Дружина з дітьми.

— Краєва хроніка. В особовім поїзді, що за-
тримався на двірці у Ширці, вмерла на удар
серця умово недужа 35-літня Марта Мельник,
яку родина везла до заведення у Кудьпаркові.

— Ніхто не хоче боронити Скверавського.
Діломого варшавського вбивника шофера, я-
кого назвали „опирем Варшави“, Владислава
Скверавського, не хоче боронити ніякий адво-
кат, не вважаючи на заходи родини. Скверав-
ському призначать мабуть оборонця з уряду.

— Боротьба зі свині. Великою язвою на
Балканщині є свині, що пущені самопас, ни-
щать придорожні дерева. У боротьбі з тією
язвою дорожова комісія вирішила роздати до-
рожовим службовикам чорну фарбу, що її не
можна змити, якою вони значимуть свині,
щоб волочаться по дорогах. Так можна буде
зловити власників свиней та потягнути їх до від-
повідальності.

— Центральна торгівля опію в Польщі. Мит-
на сторожа зліквідувала ватагу пачкарів, які
займаються доставкою опію до різних євро-
пейських країн. На слід цієї ватаги подала ві-
дська поліція, яка викрила в магазині віден-
ського двірця 300 кг. опію. Посадка була озна-
чена як пшеничні отруби. Вступні допити вия-
вили, що посадка опію надійшла з Марсея до
Вієни, звідки мали переслати її до Польщі. У
Варшаві арештували одного китайця, який пе-
ред кількома днями приїхав з Парижа. Центра-
льна пачкарів опію на Польщу була в Мислені-
цях. Дотепер арештували 8 осіб.

— Поліцаї мусять бути чемні. Головний ко-
мандант поліції ген. Кордіан-Заморський видав
заклик до всіх поліцаїв у справі їх поведінки
в публичних місцях поза службою. Розпорядок
наказує, що поліцаї повинні бути дуже чем-
ні у приватних місцях. Якщо в поспіху полі-
цаї штовхне когось на вулиці, повинен негай-
но перепросити прохожого. У трамваях полі-
цаї повинні зробити вільне місце старшим осо-
бам. На вулиці не повинні ходити під руки.

— Боротьба зі знахорями. Організації ліка-
рів вислали до міністерства суспільної опіки і
міністерства освіти проект новел у справі зби-
вання докторських титулів. Як відомо, перед 5
десятиліттями закон того змісту, що абсолю-
ти медицини дістають титул лікаря замість
доктора. Титул доктора можуть досягнути ли-
ше ті лікарі, які напишуть відповідну наукову
працю. Лікарі заперечують, що титул доктора
випадково потрібний на селі, щоб лек-
ти можна було боротись зі знахорями, яких є
дуже то більше по селах.

— 50.000 людей на заслання. Естонська пре-
сія пише, що совітський уряд виселив примусо-
во з прикордонної смуги в Естонію 50.000 лю-
дей. Засланців вислали на Сибір і до Турке-
стану.

— Турки не можуть вчитися католицької ре-
лігії. Турецький міністр освіти видав розпо-
рядок зі заборобою вчити синів турецьких гро-
мадян католицької релігії у школах, що їх ве-
дуть чужинці в Туреччині.

— 16.000 кілометрів по морю. В каліфорній-
ській пристані Сансаліто затримався на кілька
днів Гарі Кльовз, який переплив сам один
морем — довжиною 10 м. — 16.000 кілометрів.
На морі відважний моряк спливав на острові
Самоа, на Гавайських островах і на архипе-
лагу Кука.

— Жиди в Німеччині. В Берліні появилися но-
ві розпорядки, що торкаються приїзду жидів
з німецьких живців та кліматичних станцій. Жи-
ди можуть зупинятися тільки в жидівських гос-
телицях, де жіноча арійська прислуга старша
за 30 літ. Користуватися джерелами та ліку-
вальними заведеннями можуть жиди тільки між
1.00 і 3.00 годиною дня, тобто в обідній порі.
З того заборонили жидам входити, ба навіть
бути близько від читальняних саль та заведе-
нь соціальних та воздушних купаль.

— Вмер грецький князь Микола. У вівторок
вмер в Афінах князь Микола, батько княгині
Кенту, тобто дружини англійського князя Кенту
Горі. Дідко теперішнього грецького короля
Горі II. Був він — народився в 1872 р. — сином
грецького короля Горі I, і братом короля Кон-

стантина I. Був жонатий з Оленою, дочкою ро-
сійського великого князя Володимира. Мав три
дочки, з яких одна заміжня за кня. Павлом, те-
перішнім регентом Югославії, друга за князем
Кенту.

— Кириленко в неласці. На засіданні Союзу
совітських письменників України гостро заата-
кували українського письменника Кириленка.
Як це видно зі статті у „Літературній Газеті“,
то офіційна критика признає, що твори Ки-
риленка не тільки слабкі під мистецьким, огля-
дом, але й шкідливі політично.

— „Вороги народу“ на кожному місці. Навіть
у державному видавничстві афішів у Москві ви-
крили „ворогів народу“. „Правда“ пише, що та
установа (Ізогіз) засмічена ворожими елементами і панує в ній заочинний брак політичної
відповідальності. Ізогіз пропонував у плякатах
фашизм, бо плякати посвячені червоній армії
були виконані нехлюбно на лихому папері.
Був такий випадок, що на афішах надрукували
двоєри ногами грузинський текст, а портрет
одного визначного провідника так відбили, що
33 тисячі портретів треба було викинути.

— Німецької експедиції не пустили до Гіма-
лаїв. Уряд Кашміру не дав німецькій експеди-
ції дозволу на виїзд в Гімалаї. Це пояснюють
тим, що кашмірська влада дає тільки один та-
кий дозвіл на рік, а цього року вже викори-
стала цей дозвіл американська експедиція на
Кашкорум. Німецька експедиція дістала нато-
мість дозвіл від уряду Індії на переїзд через
дугину Кашан та на заложення табору по ін-
дуському боці Гімалаїв.

— Смерть китайця — приятеля Японії.
У французькій концесії у Шангаю знайшли від-
різану голову видавця нового китайського щод-
ника „Теуей Квангшан“. Біля голови лежала
чиртка паперу, на якій члени невідомого у
Шангаю товариства „Справедливість“ погрожу-
ють смертю всім видавцям і журналістам, що
працюють у китайських часописах, за прихиль-
ну настанову до Японії.

Останні вісти.

ЩО ДІЄТЬСЯ В НІМЕЧЧИНІ?

Львівська вечірня преса подає у власних те-
леграмах з Відня та Берліна вістки про неспокій
у німецькій армії у зв'язку з останніми змінами,
що їх переїв Гітлер на найвищих становищах.
Є чутки, що у штабі Райхсверу вирішили т. зв.
„російську групу“, на чолі якої стояв ген. Фріч,
і яка змагала до того, щоб відновити договір
у Рапалдо та сперті німецьку воєнну продук-
цію на російських сировинах. Совітсько-німецький
військовий союз мав заповнити Німеччині су-
прематію в Європі, а Совітам забезпечити за-
підля в часі їх розгрома з Японією.

Ці самі часописи подають чутку про те, що
з Німеччини втік колишній наслідник престолу,
кронпринц Фридрих Вільгельм, що досі мав мар-
ку прихильника націонал-соціалізму. Кронпринц
утік без паспортів до Австрії, а звіти пустився
в дальню подорож до Італії.

Згідно з тими вістками, до Австрії втіло
коло 20 вищих німецьких військових, між ними
5 генералів та кільканадцять полковників. У Від-
ні між німецькими генералами, що належали до
найближчих співробітників Гітлера, знаходиться
ген. Крісс. Кількох німецьких генералів утіло
до Швейцарії.

Є неспроверені вістки про бунти гарнізонів у
місцевостях Алленштайн і Штольц (недалеко
польського кордону), про розстріл 15-ти генера-
лів та про арештування цілого ряду вищих стар-
шин.

Всі вістки, які подає львівська вечірня преса
зводяться до того, що це був монархістичний
заговор, що кронпринца мали проголосити ціса-
рем Німеччини, а його генерали, що були за
військовою співпрацею з Совітами, мали йому
допомогти опанувати ситуацію.

Треба додати, що у всіх тих вістках бага-
то суперечностей, які не дають змоги зясувати
собі докладно того, що в Німеччині сталося чи
що ще й тепер діється. Може вияснить це най-
ближчі години.

† Посмертні згадки.

О. Євген Лукашевич, парох Красного, б.
член УГА, помер 9-го ц. м. у Львові в 43. році
життя. Перенесення тіла з дому жалоби при па-
св. Юра 5 до Архикафедральної церкви відбу-
деться 10. ц. м. в год. 17. Похорон на Янів-
ський цвинтар відбудеться 11-го ц. м. в год.
14-й. В. Я. П.

У 30-ті роковини смерті бл. п.

Анатолія Вахнянина

композитора, основника і почесного члена
Муз. Т-ва ім. М. Лисенка у Львові, 1-го Ди-
ратора Вищого Муз. Інституту ім. М. Ли-
сенка, почесного члена-основника, Голоси
і диригента хору, Т-ва „Львівський Боян“
відправиться в неділю 13. лютого 1938 в год.
5. попол. у церкві Преображення (вул. Кра-
ківська)

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА

на яку запрошують усе Громадянство
Муз. Т-во ім. М. Лисенка у Львові, Ви-
щий Муз. Інститут і Т-во „Львівський
Боян“.

3 театру.

Великий Театр: „Пан Йовіальський“, коме-
дія на 5 дій Фредра.

Ця столітня сатира на романтичну фанта-
зію і красномовний патос має живу акцію і
мисла бавити своїми веселими ситуаціями
аудиторію ще й тепер, під умовою, яка стосу-
ється до всіх давніх драматичних творів тро-
хи перестарілих. Тип маляра та поста з роман-
тичної доби, тип молодого панни закоханої у
мріях повинні би мати в собі деякі риси дав-
ньої доби або нагадувати постаті з гротеско-
вої фантазії. Заголовою дієву особу — Йо-
в'яльського таки найважче відтворити, бо неві-
домо, чи сучасний глядач має дивитися на Йо-
в'яльського як на звичайного трохи придурку-
ватого сміхуна чи симпатичного старого ма-
стодонта. Тут не досить пригадувати собі те,
що знаємо про Фредра з літератури — дієві о-
соби мусять жити перед нашими очима, коли
не маємо позихати.

В останній виставі відновленої комедії, а
які колись збирали оплески Сольський, Го-
стинська і Фельдман, ми бачили вчора дві ролі
несподівано добрі: Г. Шлетинського (режисера
песи) в ролі шамбеляна і Тимковську в ролі
шамбелянної. Завдяки цій парі вся комедія
набрала справжнього гумору. Добрий артист
Леліва не створив цікавого типу Йов'яльського
і передавав байки дуже одноманітно. м. р.

3 кіна.

Кіно „АПОЛЬО“: „ДІВЧА З ТЕМПЕРАМЕН-
ТОМ“.

Після довгої перерви ми знову маємо при-
є ну нагоду оглядати веселу Анні Ондру, що
за той час виїхала заміж здається за славного
богосера Шмелінга і досі не покинула ні його
ні екрану. Вона виглядає, як і давніше: має
такі саме найне личко лялички, нервові, ко-
мічні рухи і зміє кумедно підморгувати. Її но-
ва роль подібна до неюїної давнішої — це ро-
ля дівчини з фантазією і темпераментом. Як
власничка великої фабрики кави, вона веде
є ргійно інтереси свого підприємства та обо-
рює їх перед конкуренцією другої фірми.
Тягнеться так, що вона зробить знайомство із
своїм конкурентом, симпатичним, не менше
енергійним молодцем, не знаючи, хто він. Мо-
же власничка грає подвійну роллю бідної сіль-
ської дівчини і темпераментної мексиканки.
Комедія повна безжурного гумору в німецькій
мові, з гарними сценами краєвидів.

Спорт.

КОМУНІКАТ СОКІЛЬСЬКОЇ СПОРТ. СЕКЦІЇ

Пов'язаною всі сокільські гнізда, що можуть
виплатити змагання до країн ласочарських змагань,
що їх уладжує К. Л. К. у Славському в дні 12—15. II.
в конкуренціях: плоский біг мужчиз на 16 км., жінок
на 6 км., скоки, відосний біг і слалом. Зголошуватись
на адресу: Іжж. О. Кляфас, Львів, Поточного 58 а.

Сок. Спорт. Секція.

УКРАЇНА — ЧОРНІ.

Галицький, товариський матч обох дружин відбу-
лять у п'ятницю 11. ц. м. в год. 7.30 вечором, на ле-
довій Погоні, при вул. Шимонівців. Цей матч двох
найкращих галицьких дружин, мистця і відомого
заслуженого зібрати чимале число глядачів.

БОНСЕРСЬКІ МИСТЕЦТВА ЮНІОРІВ У ЛЬВОВІ.

В суботу 12. ц. м. починаються у Львові (у Спор-
товій Галі) бонсерські мистецтва юніорів. Україна ого-
лошля таких змагань: Тягло, Кіт, Гай, Ошудлак, Ше-
хович, Лейбюк, Левкович, Помирко.

Початок змагань у суботу в год. 7. вечором, а не-
ділю в год. 3. попол.

Найкраща подяка Рідній Школі за святоч-
ні бажання приходить щесом Рідної Школи.

1984年10月10日 星期一 晴

ни Вид. Спінки Діагн. Дана Р...

Ба редакцію відправляю Олександрю Костюк Визве Видзвичча Соїдих „Діло“ З друкаюні Вих Свіжні „Діло“ Дяк